

Ča - more - judi

20

Ča - more - judi
20

Nakladnik:
OŠ Grohote
Grohote, Šolta

Za nakladnika:
Mirela Mijić

Urednici:
Dragana Đurić
Mirela Mijić
Željka Alajbeg

Likovni urednik:
Bruna Ovčar

Logotip Ča - more - judi:
Anica Bašić

Grafičko oblikovanje i dizajn:
Dragana Đurić

Likovni rad na omotu:
Lina Blagaić, 6. razred OŠ Grohote

Naklada:
400 svezaka

Tisak:
Pronto-grafičke usluge d.o.o

CIP - Katalogizacija u publikaciji NSK
ISSN 1845-4852

Ča - more - judi

Zbornik čakavske poezije
učenika osnovnih škola
Splitsko-dalmatinske županije
20. pjesnički susret

Nečujam, 25. travnja 2018.
u sastavu 28. Marulićevih dana
povodom
očuvanja stvaralaštva na čakavskom narječju

OŠ Grohote
Grohote, 2018

*Ipak, Muze,
molim vas od sveg srca,
molim Febe, i Tebe, što si некоć
mojoj pjesmi svečanoj dao strune
i nadahnuće...*

POEZIJA

ČAROLIJA JUBAVI

Ča bi bilo da jubavi ni?
Ne bi grdelin jema kome pivat,
Nit` cvit kome cvitat.

Lipo je, judi moji,
kad se prava jubav rodi,
kad momak curu šotobracu vodi.

Ča je jubav prava
Oto još ne znan.
Mora da je lipo,
Biće ništo ka čikulada.

Jedva čekam narest
I čaroliju tu doživit.
Svoje srce darovat nekom
Ko za me već negdi postoji.

*Marko Barišić Babić, 6. razred
Mentor: Ivanica Debak Banović
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

ČA LI JE JUBAV

Jubav je pisma ča mi dušu grije,
Jubav je dite ča svima se smije.

Jubav je cviće u malon pitaru,
Jubav je srića zatvorena u ormaru.

Jubav je radost, lipota i more,
Tičja pisma u svitanje zore.

*Cvita Benutić, 3. razred
Mentor: Ivana Lukas Bartulović
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

DI SE JUBAV MORE NAĆ

Jubav se more nać na pazaru
kako svira gitaru.

Jubav se more nać u cviću,
ali prin toga triba pročitat jubavnu priču.

Jubav se more nać svugdi,
pa provjeri - možda je i tu di.

*Cvita Benutić, 3. razred
Mentor: Ivana Lukas Bartulović
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

JUBAVNA JEŠKA

Jubav je more,
jubav su riči.
Jubav smo mi
u velikoj srići.

Judi kažu da je jubav greška,
a mi dica da je prava ješka.

*Nikolina Čajić, 3. razred
Mentor: Ivana Lukas Bartulović
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

Lina Blagaić: Ptica, 6. razred OŠ Grohote

JUBAV JE...

Ča je jubav?

Jubav je kad voliš,
nekog više od sebe,
kad mu kažeš,
volin samo tebe.

To je kad jubav diliš
s drugin i kad ti se
jubav jubavju vraća.

Voli, jubi u drugome sriću traži.
Budi iskren i u jubavi,
nikad ne laži.

Kad ti neko jubav pruži,
jednako mu uzvрати,
posebno jubav mami i tati.

Jubav je najveće blago ovog svita,
reci to svima ko te pita!

*Gabriela Čajo, 5. razred
Mentor: Mirela Carev Žnidarec
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

NAJBOJI VITAR

Kad pune bura,
sve se razbistri.
I glava i arija.

Njanci oblaka
na nebu nima.

Mrvu je ladno
i more bit
da baci koji pitar...

Ča se tu more...

Bura je taka,
nemirna,
divja,
jaka.

*Luka Đirlić, 5. razred
Mentor: Lucija Carev
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

DIČJA JUBAV

Kad san Lucu vidija
bez riči san osta ja.
Cila je bila šesna i smišna,
pa san joj odma priša.
Ubra san joj buket cvića
i uvatija za nju maloga tića.
Sramežjivo me je pojubila,
a ja san se od srama izgubija.

*Ivano Gotovac, 3. razred
Mentor: Ivana Lukas Bartulović
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

Maja Firizin: Leptir, 5. razred OŠ Grohote

VAPAJ DUŠE

Sve si moje, dragi, ti
O, ružo jedina, svati,
Čuj jauke moje
I beštine koje
Bolni mi tvoji treni daju,
Muke o cukra u raju božanske boli.

Zato te, ružo, molin
Ne meći mi na ranu još soli,
Preklinjen, vapi, žudin,
Jer do vičnosti te volin.

*Mia Grubić, 7. razred
Mentor: Ivanica Debak Banović
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

ČA JE JUBAV ZA MENE

Meni je jubav dom.
Sve ča jeman tu mi je.
Obitelj, plavo more,
brda, doline.

Meni je jubav,
kad vidin ptice kako letu
potok kako šumi
i kad čujen,
smij dice.

Kad jubavi ne bi bilo
ča bi onda bilo?

Jubav je sve ča čovik
može zaželit,
jaka vatra koja se
ničim ugasi ne može!

*Petra Hrgić, 5. razred
Mentor: Mirela Carev Žnidarec
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

BURA

Kad puše bura,
sve jude tura.

Ponistre dira,
lumbrele kida.

Jude baca,
amo-tamo.

Bura puše.
Kiša tuče.

Opasna ta bura more bit,
niko joj se ne more skrit.

*Jakov Lourić, 6. razred
Mentor: Mirela Carev Žnidarec
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

Nera Dea Balić: Leptir, 8. razred OŠ Grohote

FANTAŽIJA JUBAVI

Jubav je za me sve.
Od jubavi svit postane boji.

Lipo je vidit kad se dvoje vole,
ka dva goluba.

Jubav je ka žar.
Rasplamsa se ka vatra.
I ne udune nikad!

Jubav se crveni kad je sritna
i sivi kad je tužna.

Najlipša jubav na svitu je ona,
sritna, iskrena i čista.

*Iva Matas, 5. razred
Mentor: Mirela Carev Žnidarec
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

FANTAŽIRAN

Čin san se rodila
volila san more.
Dok san resla
zavolila san ga
još i višje.

Cila lita
u njemu plivan i guštan,
a zimi
sidin na škoju
i gledan
kako ga punidu kiše.
I čekam lito,
i gledan more,
i fantažiran
o litu,
o moru,
o ljubavi...

*Ana Milan, 3. razred
Mentor: Ivana Lukas Bartulović
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

JUBAV

U svitu ima ništo ča ga
pokriće i ča je potribno
svim judima, svakon čoviku.
A to je jubav!

Jubav je ka most koji spaja
različite jude, jer jubav je
potribna svakon od nas!

Ko ima jubavi, sritan je!

*Ana Novokmet, 5. razred
Mentor: Mirela Carev Žnidarec
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

BURA

Govorila je stara čejad
da jačeg vitra od bure nima.
Kad niz Kozjak bura krene,
more se pini, kaić ljujla.

Svi bižidu doma,
u toplini doma se skrit.
Buro, buro pristani puvat!

Bura pijuće, bura fišće,
na moru pinu diže.
Staro i mlado u kućan straši,
buro, studena si ti!

*Ivan Perica, 6. razred
Mentor: Mirela Carev Žnidarec
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

BURA

Bura ne stiže polako,
ona dođe bez najave.
Iz vedra neba samo bane,
i svon snagon lupi,
ponistron i škuron.

Dotrči sa sivera ladna.
Doleti i zimi i liti,
usrid bila dana i ponoći.
Sve ona razladi.

Bura vije, savija, ljulja,
na njoj se boje šuši lancun,
tavaja, šudarić i vešta.
Na buri mogaš i zmaja pušćat,
i poslat balun oko svita.

Kad bura stane,
kad nikin čudon je više ni
Mir, tišina i spokoj
zavladaju sve do neba.

*Karmen Rađa, 6. razred
Mentor: Mirela Carev Žnidarec
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

BAŠ JE TO FANTAŽIJA

Jubav je ka mi se prababa,
ča san je zva baba Marija,
svaki put ka san ariva
skroz-naskroz obveselila.

Ni se jidila ka san joj pituron išporaka dvor,
balvanon razbija caklo
ni ka san iskida cviće u najdražen joj pitaru,
oli vika na vas glas kad je poza podne tila spavat.

Vazda je bila dobre voje.
Gledala me s jubavju,
divila se mojin očiman
i svemu ča bi reka,
guštala u mojin dičijin šalan i smiju.

Slušala me po cili dan.
Vavik nasmijana, s lipin ričin,
u ruci s miljeton ča je plela,
oli sa robon ča je šila
pitala bi me ča je bilo u skuli.

Njezina jubav sad je gori,
u nebu, meju oblacin visoko,
ma ja ćutin da i sad nad menon preda,
da me odozgor prati njeno brižno oko.

*Ivan Lukas Rušnov, 5. razred
Mentor: Mirela Carev Žnidarec
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

Mia Škrabanić: Cvijet, 5. razred OŠ Grohote

MUOJ JAZIK

Kad son bi puno mlaji
odma mi je hrvatski jazik bi nojslaji.

Meni u glovu ni ništa hodilo
ča se tati po bolsku i tilo.

Somo znon ča mama reče
kad su na stolu paričone teče.

To znači da idemo sjesti
I u miru večeru jesti.

*Mlado Matej Karmelić, 4. razred
Mentor: Branka Šesnić
OŠ Bol, Bol*

SREĆKO

Muoj Srećko je lipi pasić,
vuon je baš provi mladić.
Njegova je njuška kako prova puška,
a njegova se kuška zove Kruška.
Srećko i Kruška su lipi par,
to mi je bi za rođendan dar.
Muoj Srećko ima plave oči
koda da su svetega Antuonija moći.
Uvik na prišu spizu poji,
jer se muoje mole maške boji.

*Mlado Matej Karmelić, 4. razred
Mentor: Branka Šesnić
OŠ Bol, Bol*

Nikol Radić: Livada, 5. razred OŠ Grohote

DOLAZI ZIMA

Doklizala zima...
Teško nama svima!
Niz njen bili plašt
ladne kiše cure,
a kosa joj zamršena
od olujne bure.
A na kosi -
ledenu krunu nosi.

*Anja Šušter, 2. razred
Mentor: Blanka Ljubenković
OŠ Bol, Split*

MORSKI BAL

Volila bi na bal dupina doć
Pa u vešti od bisera
Plesat cilu noć.
Oni bi mi pričali
Duboke tajne i priče bajne.
Možda ih nikad
U moru naći neću,
Ali ih mogu sanjat;
To donosi sriću veću.

*Leona Težulat, 2. razred
Mentor: Blanka Ljubenković
OŠ Bol, Split*

ZIMA

Ladna zima
ide na prstima.
Led nosi
u biloj kosi.
Ja je tiran,
a ona se okriće
pa iz borše
snig iskriće.

*Roko Vrgoč, 2. razred
Mentor: Blanka Ljubenkov
OŠ Bol, Split*

Lina Blagaić: Cvijet i leptir, 6. razred OŠ Grohote

DA NI JUBAVI NE BI SVITA BILO

Di je ljubavi uvijek je sve lipo
i mirno je muore i voli se slipo.
Nimo vitra, nimo ni zimie,
u ljubavi je uvijek lipo vrime.
Kad si zajubjen, cili si sritan,
jerbo jediniemu srcu, vele si bitan.
Ma ne vrididu ništa ni duša ni tilo
da ni ljubavi, ne bi svita bilo!

Mia Martinić, 7. razred

Mentor: Ana Bašić

OŠ don Lovre Katića, Solin

ŠTA MI VRIME ČINI

Pari mi nekad da ne znan di san doša
I kroz šta san sve proša
Jer i ovo moje sitno misto
Više nije isto
Ka da su pale neke sjene
Povukle su i mene
A di je tu srića?
Nema ni kaića
Pridamnom neke nove čunke
A starih su ostale trunke
A ja svoja nisan
I zark ka da je tisan
Ni nebo nije više moje
Potamnile su sve boje
Jer mi dica nismo više
I prike čujen sve tiše
Vrime je uzelo sve šta je tvoje
Zato ga se i boje
Al liči stvarno sve rane
I baca te na sve strane
Brzo teče
I uteče

I nema više na plaži slaje
I valove ti daje
A vrime to od čovika čini
A ti se natječeš u jačini
Na kraju nije bitno
Sve ovo sitno
Di si bija
Šta si činija
Jer kad te u se proguta
Nećeš ni bit ljuta
Jer ipak liči sve rane
Kad ti na kraju stane

*Viktorija Kristić, 8. razred
Mentor: Gorana Babić
OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela*

Tonči Cecić: Visibaba, 5. razred OŠ Grohote

MORE I OTOK

Otok do otoka,
a kamene kućice s crvenim krovima.
Neobrađena poja
jer je malo svita.
A uz poje more nemirno.
Vali po moru balaju
s ribican u sebi
pa do obale arivaju.

*Petra Begović, 6. razred
Mentor: Mirjana Stanić
OŠ Grohote, Grohote*

ŠOLTA

Krpana mriža,
ubrana zrila maslina,
To je moja Šolta

*Petra Begović, 6. razred
Mentor: Mirjana Stanić
OŠ Grohote, Grohote*

RIBAR I RIBA

Ribar i riba
Na moru zajedno jesu
Ma ribar slobodan, a riba ni
Jer ulovit se da u mrižu

*Petra Begović, 6. razred
Mentor: Mirjana Stanić
OŠ Grohote, Grohote*

JAPJENICA

Mala japjenica didovine moje
u poju sama stoji
u zdraču cila zaresla
jerbo nima nikoga uza se.
Ostavjena na milost i nemilost
današnjega vrimena,
a znamen je prošli vrimen,
teškega života
i puno dice, smija i radosti.

*Marijeta Cecić, 6. razred
Mentor: Mirjana Stanić
OŠ Grohote, Grohote*

LIST

Zeleni list
Samo čeka poljubac
Šarenog cvita

*Tonći Cecić, 5. razred
Mentor: Mirjana Stanić
OŠ Grohote, Grohote*

RIBE

Ribe u jatu
Kao da letu po moru
Pa ravno u mrižu

*Tonći Cecić, 5. razred
Mentor: Mirjana Stanić
OŠ Grohote, Grohote*

VITRI

Moj otok ni baš goli krš.
Zelen je on iako ga vitri
i vali tuču sa svi stran.
Kad bura dere
i stini je ladno.
A ja, ča prin, bižin doma
jer mi je nos ladan i crven.
Kad jugo zavija,
sve živo ga čuje.
Čujen ga i ja i zatvaran ponistre
jer padat će kiša.
Kad maestral zapuše liti
lipše je sidit uz škrapu
i točat noge u plićaku.

*Tonći Cecić, 5. razred
Mentor: Mirjana Stanić
OŠ Grohote, Grohote*

MISEČINA

U kasnu uru kad svi gredu leć
Ja se probudin
Otvorim ponistru, rastvorim škure,
I legnem pod inbotigu.

Gledan misečinu, zvizde
moje lipo selo.
S vrimenta na vrime
I klape zapivadu.

U ponoć, kasnu uru,
Čuju se i zvona o'crikve.
Najlipše od tega ča čujen i vidin
Najlipša je zlata vridna
misečina

*Tonći Cecić, 5. razred
Mentor: Sandra Čulić
OŠ Grohote, Grohote*

PA JE SNIG

Doživila i to jesan
u Maslinici pa je snig.
Neka pada, nek se bili
da bi dica sritni bili.

Obukli se dobro jesmo
snješka treba poč napravit
uz grudanje i sanjkanje
lipo ćemo se zabavit.

Palmine su savile se grane,
sa njih sniga padalo na me.
Šal pa kapa, sve na meni mokro
ča bi bilo lipo, san u nešto toplo.

A u kući štuvo zažarila,
toplije je nego di san bila.
S ponistre se lipi pogled širi,
ča je lipo, svo se misto bili.

*Lucija Dumanić, 3. razred
Mentor: Ivana Blagaić
OŠ Grohote, Grohote*

SNIG

Ožujak na otoku
Pa bili snig, ladno,
Mi dica sritna.

*Maja Firizin, 5. razred
Mentor: Mirjana Stanić
OŠ Grohote, Grohote*

Petra Begović: Leptir, 6. razred OŠ Grohote

JUBAV

Jubav je ka sunce tepla,
A velika ka more.

Slobodna je ka tić u letu,
A krhka ka caklo
I nježna poput zeca.

No ka grom more udril
I vatru užgat.

Jubav ima poslidice.
Svejedno, lipa je!

*Lara Ivanišević, 5. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

MOJ DID

Moj did je težak život jema
Jer je bija težak u poju.

Jema je bilu kozu
Koja ga je ranila.

Jema je tovara koji je nosa tovar
Ča on ni moga nosat na sebi.

I baba moja je s njin u životu
Uvik teška brimena nosila.

Did i bab su otpočinili
Tek kad su do Boga došli.

*Roko Juričić, 5. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

UVIK NEŠTO

Uvik jugo u kostiman,
Uvik mrvu kruva u znoju zaradi,
Uvik svakom kuća se gradi,
Uvik žena sama u kući.
Uvik kopaj, beri i sadi,
Po cile dane samo radi.

Jer težaku je misto u poju,
A ne u gradu.

*Roko Juričić, 5. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

STARI MOMAK

Ča vridi moje poje
Kad ništa ne reste,

Ča vridi jubav ženina
Kad žene nima,

Ča vride šoldi
Kad je do Boga daleko,

Posa ča vridi,
I ova moja pusta kuća?

Ča vridi?
Kad me cura ostavila!

*Roko Juričić, 5. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

MASLINI

Najvridnija biljko naša,
Ča nan daješ uje i snagu,
Ka mater si nam svima.

Krupe, vitri i šijuni
Nećedu te satrat.

Sunce ča peče
I pusta godišća tvoja,

Tih tvojih tisuć lita -
Ništa ti ne mogu!

*Stipan Marunčić, 5. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

ŽIVOT PO TEŽAČKU

Težak se prije zore budi,
Pivac mu po mraku piva,
Pas zavija od ladnoće.
Bole ga križa dok radi.
A krupa i suša u pojima
Napadaju njegovu jematvu.
Težak uvijek ladno jide,
Težaka uvijek sunce žiga,
A bura ga savija.

Ali on znade
Da su mu doma – dica!

*Stipan Marunčić, 5. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

Lina Blagaić: Ptica, 5. razred OŠ Grohote

MOJA JUBAV

Bode me, bode,
ova jubav moja,
Žari me i peče.

Jubavi moja, bila si mi ka sunce
Dok nisi nestala u oblaku tišine.

Sad se samo jadan ovin
Granama ča cvatu u proliće.

*Lukrecija Pocrnja, 5. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

ŠKURA BURA

Kad zapuše bura škura,
More je divje.
Nebo je sivo
I ka da je od cakla.
Dignu se strašni vali,
Lije ka iz kabla.
Onda stane krupa tuć
Po cablima i pojima.

Težake vata muka.

*Barbara Tokić, 5. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

DID MOJ

Moj je did bija ka kruv dobar.
Volija je koze, zmije i toware.
Ma družija se sa svin
Judima i beštijama.
U njega nikad nije bilo straja.
I dok je sunce žigalo,
I dok je kiša livala,
On je uvik radija.

A baba moja, baba ga je puno volila.
Svaki put ga sa očima od ljubavi pratila.

Njegove vridne ruke,
uvik ranjene od drače i masline,
nama dicit puno su dale.

Dida moga nema više,
Ali još uvik čujen njegove riči.

Jubav koju nam je da
Vječno nas grije.

Ka sunce ča svaki dan izlazi.

*Ivana Tokić, 5. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

MASLINA

Eno je, stoji kraj didove pojate.
Sunce je žari, a šijun ladi.

Svaki dan granan maše
Ka rukan.

Uveče baba moja na misečini gleda
Di se maslina sa zvizdan družī.

Beru te moji judi da in zlatnu kapju daš
Za naše posno jilo ča je uvik kripno.

Ma maslino moja, jusnan te jubin,
Ponosnija od ruže ča cvita u proliće!

*Lea Vitaić, 5. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

TEŽACI

Klapaju po cili dan mašklini i motike,
Težaci se slamaju u poju.
A kada se smrkne
Umorno vuku svoje noge doma.
Uveče na katrigi side, večeraju i slušaju:
Kako će sutra vrime.
Pa opet bacaju samar na tovara.
Svaki dan ka jedan isti.

Osim nedilje.

*Luka Zečić, 5. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

Nera Dea Balić: Cvijeće, 8. razred OŠ Grohote

MORE

Modri je val
Poplavio žal.

More se ljuti
Što se val
na drugo mjesto ne uputi.

Brod na moru plovi
Dok ribar ribu lovi.

More val pošalje
Da ribar ode ribat dalje.

Moru je mrsko
Što ribe plivaju brzo.

A što se više ljuti,
More se jače zamuti.

Ljutit se prestati treba
Jer narast će sve do neba.

Sve je bio samo san –
Modri je val
Poplavio žal.

*Lorin Čeko, 6. razred
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić
OŠ Komiža, Komiža*

ALA, MATI MOJA

Ala, mati moja,
sposi nas ol vega boja.

Svi govore bit će svita,
vonka mire, sega lita.

I dosle je bilo tega,
vidili smo vej svega.

Vidili smo te furešte
i muške u ženske vešte.

Je non dosle bilo ludo,
pena sal će bit non cudo.

"Mamma mia" sve je kriva
po Komiži provje riva.

Vi turista, ni turista
u Komiži nimo mista.

Bit će pun škuj naš cili
nećemo ni znat koko ih mili.

Bit će vako, svit govori,
spat ćedu i šoto bori.

Za lavur ni non mislit,
sumo šolde non je brojit.

Somo ne znon, mati moja,
hoće nos vej bit i voja?!

*Marko Fadić, 5. razred
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić
OŠ Komiža, Komiža*

MUJ MEŠTAR

Muj meštar dobar je bil,
Svakomu je pomoć til.

Svih nos je puno volil,
Naucit mislit želil.

Ca smo bliže kraju,
Naš meštar sve veće mornje
Jer niku ništa ne uci,
Slabu je našu znonje.

Jilne očode cini,
A kal kortu svita donese,
Olma non se u glovu zacorni.

Isto smo cago i naucili
Digo bi se bili i pomucili.

Rastat se tukomo, žol mi je zbog tega.
Žol mi je ca napušćon meštra svojega.

Uvik će mi u pameti bit njegova
Dobrota.
Spominjot ću ga se do krajega
Života.

*Petra Petric, 8. razred
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić
OŠ Komiza, Komiza*

Nera Dea Balić: Livada, 8. razred OŠ Grohote

CVIĆE

Ca se to šareni u poju?
Ca to krosi jubav moju?
To primaliće cviće roju.

Dušlo nan je primaliće
I lipo non svaku jutro sviće
A dica ca će i di će?

U poje dica tarce
Igraju se dok ih nuć ne zatece
Dujdu doma, a mati slalku pece.

A kako nagrodit svoju mati,
Nego njuj dat cviće da kuću obogati,
Stavit ga u vodu da ne pati.

I tako mojim mistom lipota vlodo
Cviće veseli dicu velu i molo
I opet nom svima vroti nodo.

*Ivana Vidović, 8. razred
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić
OŠ Komiza, Komiza*

KOMIŠKI JAZIK

Komiški jazik ni baš lak,
njega ne more govorit svak.
Tuko Komižu volit i u nju se rodit
da bi moga olavija komiški govorit.

Jedon put kal ga nauciš
vej ga nikal nećeš zaboravit.
Un uvik u sarcu ostaje
i jubov prima njemu nikal ne prestaje.

I na kraj svita moreš puć,
ali u Komižu ćeš uvik duć.
kraju ćeš se svume vrotit
i Komiški govorit.

Njega tuko cuvati
na njemu pisati i provjati.
Da se zaboravi, ne smimo dozvoliti –
tukomo našu Komižu i komiški jazik voliti.

*Luka Vidović, 7. razred
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić
OŠ Komiža, Komiža*

Nikol Radić: Livada, 5. razred OŠ Grohote

ĐIR PO RIVI

Svako jutro
kad se probudin
eto none na vratima.

A di je moje lipo dite?
Ajde, diži se!
Gremo u đir po rivi...

Spustimo se
niz Radunicu
i učas smo kraj mora.

Sedemo na šentadu
i čakulamo do mile volje.
Jo, ča guštamo!

*Wictoria Roza Wilcox, 2. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

MOJ TROGIR

Tot je pjaca, katedrala
Muzikon zvonu palaci,
Su ponistran u tri dila
Klesali jik mestri stari.

Ma jenako tako danas
Guzva, zamor o furesti
Iz ostarij decibeli
Drugi litrat daju Tebi.

*Marin Bonačić, 6. razred
Mentor: Anđela Civadelić Vardić
OŠ Majstora Radovana, Trogir*

BURA

Izlazin vanka,
vitar mi puše
vali se pine,
galebi se ruše.

Bura mi viče:
"Jača san o tebe",
ali ja se ne dan
neka me dere.

Na rivi nikoga
da mi ruku daje,
ča ćemo judi
bura nan zavitlaje.

*Ivan Dekaris, 5. razred
Mentor: Tihana Mamut
OŠ Majstora Radovana, Trogir*

BURA

Vrapčić moli mrvu kruva,
bura kroz dimnjake gruva.

Fijuče, zavija, svija,
Kosti nan ledi i probija.

Dok narod Boga moli,
Mart tri bure broji...

Na kantunalu svića gori,
Bura ozeble ribare mori.

Dalmacija buru voli,
Bez bure ka bez soli!

*Meri Matković, 5. razred
Mentor: Tihana Mamut
OŠ Majstora Radovana, Trogir*

Petra Škrabanić: Cvijet, 6. razred OŠ Grohote

PEŠKARIJA

Usrid našega lipog mista
smistila se peškarija.
U dno vale do konola
tik do Vorbe kod pazora.

Tamo imo svake ribe
jeftine i oborite.
Od sardelih i gavunih
do komorče i arbunih.

Bukve, šnjuri i tragice,
na bonku su i girice.
Šorgi, frotri i škarpine,
ispod bonka su i lignje.

Svit von tamo obahodi,
vižitoje i pogođo,
tarpi vonje i friškinu
za obid i lipu spizu.

Peškarija sarce mista,
di se judi kumpanjaju,
skontroju se svako jutro
novitode čakulaju.

Da non nimo peškarije
ne bi misto bilo isto
ne bi imalo dušu,
ni čakulu, ni diskušu.

*Nikolina Bogdanić, 6. razred
Mentor: Leana Fredotović
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad*

STORI BROD

Na mulu kod svijetega Jerolima
na pinku konopa
viježen je stori darveni brod.
Današnja dica govoridu
da ga se makne ča,
ali jo ne bi tako reka.

U našem Paizu
još malo svita zno,
ča je on sve
za života paso.
Koliko je mrižih prini.
Koliko je muke vidi.
Kroz koje nevijere protuka,
da bi gospodoru živu glovu izvuka.

A sad kad je stor
već ga niko ne haje.
Pitura mu je raspucola.
Madiri se rasušili.
Vesla izagnjila.
Čeko da ga more sebi vazme,
oli da se na slavu svijetemu Mikuli
na njegov žežin užeže.

*Domagoj Franetović, 6. razred
Mentor: Leana Fredotović
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad*

Tea Pipunić: Ptica, 8. razred OŠ Grohote

KA DA JE JUČER BILO

Sunce pozdravja kišu
oblaci gredu.
Na morskoj obali juja se lađa.
Valovi udaraju obalu.
Vrime mine.
Zaboravila san na vrime.
Judi me gledaju,
osićan tribala bi čagod reć.
Oko mene vika dice.

*Monika Didović, 6. razred
Mentor: Zdravko Milišić
OŠ Petra Kružića, Klis*

BABINA ŠOTANA

Ima moja baba šotanu,
kariranu,
kariranu ka košuja moga ćaće.
Nazad je naborana ko lice babine babe.
A naprid ?
Naprid, ravna ka ledina
di pasu ovce babine.
Baba bi je nosila svaki božji dan,
povazdan
pa bi uvijek šporka bila
jer se baba stalno vrzmala oko komina.
Povr šotane traversa,
a ispod bila suknja, košuja.
Ide baba u poje,
a kruv i sir zamotani u šotani.
Na svetog Ivana, kolo se igralo,
a baba sidi na stini... u šotani.
Kraj krijesa obe zaugljene, zadimjene,
baba i šotana.
Čudo su truda pritrpile,
baba i njezina šotana.
Danas zaboravjena,
u baul spremjena,
babina šotana karirana.

*Cvita Grubišić, 4. razred
Mentor: Lidija Radman
OŠ Petra Kružića, Klis*

MASLINA

U mome lipome kraju
ima jedna stara maslina
okupana suncen,
otporna na starost,
uvik zahvalna.

Ča je ni lipo vidit
obgrljenu škrton zemjon,
nakićenu zrilin plodin,
baš za prste polizat.

Ta je maslina stara ka moj ćaća,
ta je maslina ponos moga kraja.

*Kaja Jankov, 4. razred
Mentor: Željana Radić
OŠ Petra Kružića, Klis*

ŠEMPJASTA JUBAV

Kiša liva ka u zajubjenim danima
Crno nebo išće visnike prolića.
Di cvatu nove jubavi?
Dica na sivim katrigama uz obale,
u crnim krošnjama tamarisa skrivaju
nedoljive osmijehe.
Jena lađa toni na dno morskoga zelenila.
Za jubav je potribno nešto jače.

*Ana Nazlić, 6. razred
Mentor: Zdravko Milišić
OŠ Petra Kružića, Klis*

RIBARSKA POSLA

Vani puše, val diže i parangal mrsi
Vrime škuro, nevera će
Dok se galeb skriva i boji,
moj je did poša ubit fižulet.
Teško mu je ostat doma.
Ma dok je parangal u moru
More lipo spat.
Ćale largaje cime
da ne ode s barkon sve.
Kad se nevera mine, opet sve po staron
Furešti se kupaju, a mi ribari s punin žaron...

*Mislav Sarić, 8. razred
Mentor: Vesna Jukić
OŠ Petra Kružića, Klis*

Mia Škrabanić: Leptir i cvijet, 5. razred OŠ Grohote

LITNJE FERIJE

Litnje ferije prava su stvar
Na more se s prijateljima gre svaki dan.
Nima škole ni domaćeg rada
Jedina je briga poč vanka.

Mater i ćale su na godišnjen,
Tad lipo kod dida i babe otiđen.
Na moru san po cili dan
Po noći mogu van.
Naša kala je živa i po noći i po danu
Dica se igraju i sidi de po zidiću
Dok se gušta u piću.

Svi se žale na vrućinu a meni to ne smeta,
Neka meni lita vruća
Imaju oni lada iza kuća.

*Antea Ajduković, 3. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

IZNENAĐENJE

Mater mi obid kuva,
a lipi se vonj kućon širi.
Ja na ponistri sidin
dok mi vitrić po licu piri.
Jel ono moj ćale,
škatulu niku nosi?
Ča ono iz nje viri?
Niki mali nosić.
Otvorija je škatulu bilu,
i prošli su me trnci po tilu.
Iskočija je mali pas iz nje,
virovat mogla nisan!
Majko vidi ča je smišan!
Uletija je sa šporkin šapan,
jee, ku-ku
I izazva kod mame buku.
Privrnija je vrč s mlikon
i uvatija me smij,
pa su se mater i ćale počeli smijati,
al na kraju je zavlada mir.
Zatvorila san škure i gren spat.
Svitlo ferala se kroz njih probija,
a mali pas na mon lancunu leži
i polako tone u san.

*Leona Akrap, 5. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

LITO

Na šentadi pod zvizdanom,
Puno judi sidi.
Čekadu vapor koji se vidi u daljini.

U česmini,
grdelini zakantali
u krošnji se sa cvrčcima intrali.

Vapor arivaje cimu molaje
furešti su stigli,
judi se sa šentade digli.

Skule su finile,
none se dice zaželile.
Dico, dico lito gre
možete spremit libre sve!

*Bruno Đipalo, 3. razred
Mentor: Nevenka Babić
OŠ Pujanki, Split*

SUMRAK U MALOME MISTU

Isprid kuće na katrigi
pod ponistron sidin.
Gledan kočé u daljini
i pogledon ih slidin.

U portu, kapetan stari,
na mulu sidi
i sam sa sobon besidi.

Kantaduri zakantali,
kampanel zazvonija,
a misec svoje misto zaposija.

Na kućama škure zatvaradu
čakule se više ne čujedu.
Noć već dobro gre,
a gren i ja sa ove katrige.

*Nikola Đipalo, 3. razred
Mentor: Nevenka Babić
OŠ Pujanki, Split*

MOJ VIKEND NA BRAČU

Došla je mola, koka je naresla,
evo gledan od sriće se tresla.
Pomoć će mi vrtal čistit, a i dvor pomest,
konobu sredit i smeće odvest.
U vridnosti i lavuru, zaboravila je jist,
ma zato su u nju konoba i dvor čist.
Šušanj, drače, sve je očistila, bome,
ali se i umorila.
Za ploču ni dobila ništa,
nego malo palačinki iz našeg malog mista.

*Matija Đuderija, 3. razred
Mentor: Nevenka Babić
OŠ Pujanki, Split*

DOVIDOVA

Kroz škure kad čiriš
Svašta ti vidiš.
Glogoće more, gingaju se barke.
Niki se belaj događa
Na kantunu kalete svake.

U čimatoriju čakule kruže
Da je niki bereklin babunon potega barku,
Pa na nos i razbi glavu...

Ankora je brod prin fortunala,
Žmigalo je svitlo starega ferala.

Na gomilu banila je maška,
Jušto je s čoška frknula pračka.
Kukviža je miša ćapala,
A maška se ogranfala jerbo se pripala.

Na kraju se ništa ne vidi
Kad kala noć...
Vaja mi dignut sidro i salpat,
Moran put talaferne poć.

*Maja Radman, 7. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

MOJE BRAČKO LITO

Najviše volin kad vapor zatrubi
I kad je na njemu puno judi.

Svi su veseli i čipo se smiju
Dok iznad nji galebi letiju.
Na cilemu Braču nalipše misto,
Zove se Stivan, neka svi znaju to isto.

Kad tamo stojimo štimanu il dvi
Čini mi se ka da vrime prolazi pri.

A priko mora gleda na nas naš lipi cvit
Naš prilipi biser, naš Split.

*Lara Sabljić, 3. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

Tea Pipunić: Livada, 7. razred OŠ Grohote

KO TO MORE...

Ko to more, ka ovo sunce cili dan sjat
Ko to more, ka ova kiša cilu se šetimanu izlivat
Ko to more, ka ovi vali, po cili se dan igrat
A ko to more, ovako beštimat, jidit se i tuć...

Judi, samo judi...

*Lucija Krstulović, 5. razred
Mentor: Neda Lelas
OŠ Split 3, Split*

JEDVA ČEKON

Jedva čekon
Da Biokovo pristane bilit
Da lipje vrime puočne činit
Kal će već ovo skula finit
Da mogu reć adio Split.
Jedva čekon
Kal ću moć do deset spat
Kal ću se po vas don kupat
Nuonotu po teraci i glovi skokat
I kal ćedu me uvečer vonka molat.
Jedva čekon

*Klara Marendić, 5. razred
Mentor: Neda Lelas
OŠ Split 3, Split*

Tonči Ceci: Ptica, 5. razred OŠ Grohote

**MOJE LIPO MISTO MALO
VELIKO KA CILI SVIT**

Moje lipo misto
Uvik je isto.
Digod je slavlje
Digod je žalovanje.

Vodi se klesa kamen
Našeg života plamen.
Moje misto zove se Humac Donji
A na Braču ima i niki Gornji.

Na pašu gre puno ovac' i koz'
Kad nika pobigne Bože pomoz!
Jedna špija zove se Kopačina
Tot obitava svježina.

Jedon se kip prizenta na dnu nizbrdica
Da nima njega, svi baluni pobigli bi ko trica.
Misto, ko misto, bilo koje
Ali vo misto, vo je moje!

*Toma Šarolić, 7. razred
Mentor: Tea Fabris Matulić
OŠ Supetar, Supetar*

VIS LITI – VIS ZIMI

Vis je liti pun svita,
u sve kuće spi elita.

Restorani tuta forca lavuraju,
svu noć bidni ne fermaju.

Vapor vozi tri puta,
uvik je pun,
ma korta ni muhta.

Stiniva, Srebrna i ostale lipe plaže,
Pune su ko od *Cityja* i *Malla* garaže.

Kad dojde zima, druga je priča,
po putu ne moreš vidit – ni kucinića.

Lipo naša zima...

*Dino Ivčević, 6. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

MOJ ŠKOJ

Moj škoj je lip
kako procvatani cvit!
On je oko
našimu Jadranu,
On more cuvo
I po noći i po danu!
Izneviri on nas ni
Ol kad se vino pije,
i neće, dok na našem
moru plije!

*Lucia Jurašek, 6. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

ŠKULA

Svaki don
jo tukon
ništo ucit.
A za to se vajo
puno namucit.
Sed za libron,
sumo uc,
ništa ne govor,
sumo muc!
Za libron vajo
dugo sedit,
i za škulu
sve sredit!
Uvik glova
ninder skito,
a meštar sumo
ca ne pito!
Nakon puste muke,
dignit ću ruke.
Odustala son ol vega,
dosta mi je – svega!

*Matea Lipanović, 8. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

ŽIVOT NA VIS

Život na Vis,
Život na Vis,
Propja je lip
Život na Vis.

Greš u škulu,
Greš lavurat,
A na kraj dona
A ceš, nego spat.

Di god da pogledoš
More kolo tebe,
I kad ti je don loš,
Dosta je da pogledaš
Kolo sebe.

Svi ti koluri,
Brodi, bori,
Sve to cini
Moli škoj ovi.

Beleca ovega škoja
Ispuni ti sarce
Pa i na done
Kad ti se puno place...

*Matija Lukšić, 6. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

SNIG U POJE

Judi drogi,
evo čudne storije moje,
Jucer je pô snig u poje!

Zabilile masline, zabililo cvíće,
poce son skokat od sriće!

Virovo nison, škole ni bilo,
cini son sve ca mi se tilo!

E, neka son doživi i to cudo,
sa snjegovićen i grudama
zabovojo se ludo!

*Marco Mallia, 5. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

PRIMALIĆE

Ovo nami primaliće,
sad non svima Sunce sviće.
Nimo već zime ni sniga,
sumo Sunca i intriga.
Ku će sad u škulu hodit
i som sebe na učenje gonit?
Sve će nami to pasat,
sumo neka se moremo
ca veće igrat.

*Andrej Mateo Marinković, 6. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

VIŠKA ŠKULA

Ne znon ca ću von o škuli pisat
Kad je svaka škula ista.

Dica u škulu gredu,
A meštri im glove punidu.

Svaki don gremo u škulu,
Parvi don, torik, srida...
Sve dok ne dojdu subota i nedija.

Ma ni sve toko corno
Kad imoš kumpanjiju
Da te zafrikoju.

Evo, tuko poč pud škole
I pozdravit dvi maške putem.

*Antonia Matijašević, 8. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

PRIMALIĆE U NONIN VARTAL

Meni je uvijek primaliće:
u kuću, okolo kuće,
a pogotovo u vartal.

Imo ljiljanih, ružih, nevenih, limuni, naranci...
po vartlu se vej ne more ni pasat!

Po pramaliću u nonin vartal
gre puno maških,
al ka' moja nona čapo gomu, sve bižidu!

Po pramaliću, jubice se joviju iz zemje,
vežu se konopi,
izneredije konoba,
a to hoće reć da moj nono
opeta pul poja gre.

Nona pošaje nonota prikopat zemju,
a on ji izguli svu cviće,
pa nona stinje hitije -
i puno viće!

*Margita Poduje, 6. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

MOJ ŠKOJ

Moj škoj je Vis
on je moli
ali lip

Je da je daleko
al' kal ga vidin
moje sarce je veliko

Zato svima govorin
da svoj škoj
volin

*Emma Radišić, 8. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

SUNCE

Sunce uvik na istu misto stoji,
gledo jude,
di se bude.

Gledo cili svit,
i svaki moli cvit.

Veseli nos svih,
I kad se pri jugon zatvoridu škure,
I one ca se na livu nogu probude.

S njin uvik don je lip,
ali, stoj atento kal ga puno gledoš –
moreš ostat slip!

*Petra Kristina Sirišćević, 6. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

SNIG NA VIS

"Evo ga, pada!"
rekla je mama.
Veselo san se ustala
i izošla vonka sama.
Isprid kuće, na stol,
ucinila son snješkota.
Bi je moli,
ali sila smišan.
Otišla son u škulu,
kal co!?
Meštri su nos molali doma
da u snigu guštomo!
Naš Vis je bi bil i sila lip
i svi smo se do mile voje
izguštirali...
A snješko,
snješko je i daje ostol na stol.
Dok ga dož
ni otopil...

*Vanessa Stažić, 5. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

ŠKULA

Dok jo kroz ponistru išćen zeca,
meštar Mate lopišon piše
keca.

Ah, ta škula,
uvik u njoj nika tlaka,
kal se meštrovica najidi,
manja son ol zorna maka.

Ipak, ca jo znon,
jo son sumo dite,
bilo bi boje da mucin
i gledon kako je vonka
sila lipo vrime...

Umisto da vonka
gremo igrat na balun,
meštri se na nas deru:
"Koji si ti matun!"

*Daniela Udiljak, 8. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

PARŠURATE

Nojdraže mi je kad moja mama cini paršurate:
U njih buto suhvice, grotone jabuke i ostale ekstrate.
I onda ona to dobro sve izmuti,
A vonj se već nadaleko ćuti.
Zubi mi cinidu vodu dok se one frigodu.
Kad se isfrigodu, u cukar se mocidu,
A jo jedva cekon da mi u justa skocidu.
Ne znote koja je to lipost,
Posli par kusi propja ćutin kripost.
Paršurate puno volin,
A kad ih se najin,
Posli tega slotko zaspin.

*Luka Emanuel Vidović, 7. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

MEROKUL

Bíla je Luka, Prilovo, povar Kuta cili brig,
Judi moji, je l' ovo moguće - na škoju pado snig!

Kroz ponistru ga gledon, vonka propja ga već imo,
Dica sritna skocu, škole danas nimo!
Nimo škole, nimo ni vapura,
Merokul je na škoju, gremo ća pud Samogora!

Gremo cinit snjegovića, vojat se po snigu,
gremo tarkat, skokat, spuštati se po brigu!
Ca bi parvo, ca bi drugo, koko imo brig,
ni na našem škoju svaku zimu snig!

Nimo svaku godišće sniga ni biloga bora,
Ma ništa ni lipje ol našega mora.

*Gea Vojković, 6. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

Dječji Pričigin

MOŠČENIČKA DRAGA

Kad gren pul moje noni va Moščeničku Dragu vaveki san sretna. Gore je lepo, imam puno prijatelji. Po lete se remo kupat na rivu, a nekada i na pesak. Pesak je fanj širok, ali po lete je jako puno furešti, pa se brzo štufaš dok najdeš mesto. Na kupanje gren z mojon prijatelicon Teon, a na rive nas čeka cela kompanija. Nisu svi z Moščeničke Drage neki su z Reki, a neki čak i z Slovenije. Po zime je pak drugačje i po Drage ni baš puno judi i pesak je prazan. Tu i tamo pasa neki čovek preko placi. Lepo je sedet na peske i gledat na Cres, a kad se zamračí onda se vide sa svetla Reki. Kad se vrnjujen doma, moj prijatelj Fran gre smanun. On biva samo par kuć' daje od mane. Kad pridemo doma, nona mi vavek pripravi neš lepo za pojist i već z vrat' čujen miću Belicu kako laje. Nona i ja onda gremo š njun storit jedan đir okol Marini i nazad. Za večerun malo počakulamo. Moj zio Frank pride doma z dela vaveki tu dobu. Nona gjeda vjesti, a nekad i neku seriju.

Moja nona ima kafeni vlasi i lepe zelene oči. Ni baš neš visoka. Na rukah i po licu njoj se već vide bore. Kad je bila mlada delala je va hotele, kade njoj bilo jako lepo, aš vaveki mi o temu poveda. Jako voli jist i onda je vavek fanj slatkega pul nje i to ja bas volin. Ona i ja imamo jeno tajno mesto kamo skrivamo svo slatko da mama ne najde, ma Van nesen pravít, aš je to naša mala tajna. Draga je jedno miću mesto pul mora, ali je lepo i svaki put se veselin poč tamo i videti moju nonu, mog ziota i celu moju kompaniju. Jedva čekán kad ćemo poč za Vazanj opet zgorun.

Amelie Franka Carl Vadjal, 8. razred

Mentor: Gorana Babić

OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela

ČESTO SE SITIM LIPOTE BEZBRIŽNIH DANA

Volim se sititi dana kad sam bila sasvim mala. Liti bi već rano ujutro bosa ošla do rođice i rođaka koji su živili tu, kat ispod. Zajedno bi gledali crtiće pa bi izašli vani. Svi bi uzeli svoje bicikle ili role i vozili se po ulici. Imali smo čak i pravila kojom stranom ceste se vozi i točno bi se znalo da kad podigneš livu ruku očeš skrenuti livo. Moj rođak Stipe, kako je bio najstariji od nas, imao je čast biti policajac, dok smo ja i Lena bili kršitelji zakona. Tad bi Stipe trčao za nama glumeć zvuk policijske sirene. Često bi izlazili naši susjedi podsjećajući nas kako ćemo im rastirati goste. Nas to nije baš sprječavalo da nastavimo. Tako bi se igrali od jutra do mraka raznih igara. Često bi se s nama igrali i naši susjedi i njihovi rođaci iz Bosne i Hercegovine. Premda nisu baš volili igrati našu igru bižanja od Stipe i "pljačkanja banke" koja bi u većini slučajeva završila padanjem, modricama i ogrebotinama. S njima bi se igrali lovice ili kako oni to kažu *gonje*. U našoj ulici nikad nije bilo dosadno. Mnogi su tu naučili voziti bicikle, role pa čak i skejt niz nizbrdicu što smo nakon mnogo pokušaja hvatili da nije baš najpametnije. Imali smo naravno i logore u šumi ispod kuće Logori su bili naši drugi domovi. Ponekad bi odnili hranu, lopate, stolice od kuće i donili u logore što iz nekog razloga se nije svidilo roditeljima. U logore su smili samo određeni prijatelji i svi su imali svoju ulogu. Najmlađi bi brali cvijeće za ukras, dok su oni iskusniji, stariji brinili o gradnji i poboljšanju logora.

Danas se dica još uvijek igraju vani al mislim da ne ka što smo mi. Dica pa i ona sasvim mala bi radije provela dan doma na mobitelu nego vani. I to govorim o dici koja još idu u vrtić ili u boljem slučaju 1. ili 2. razred.

Dice je vani sve manje. Šuma di su bili naši logori i gdje smo se igrali je posičena kako bi se napravio nekakav bezvezni, ružni parking za goste.

Nekad stvarno pomislim kako sam sritna što sam odrasla radeć logore i igrajuć se po ulici i šumi nego sideć doma buljeć u mobitel.

Klara Ribičić, 8. razred

Mentor: Gorana Babić

OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela

PRIČALA MI MOJA MATER...

Pitala ja jednom moju mater sića li se ona kako je to bilo kad je ona dite bila. Samo se nasmijala i počela govorit: "Sićan se ja dobro kako je prije bilo. Kada je dicit kazna značila da ostanu u kući, a ne da moraju izać vanka. Kad su Brela naša punim plućima disala, bila onako živaka divna, sjajna vila, šta nan je haljine od bilog cvića za višnje plela. Nije bilo lipše nego iz škole ić sa rukama punih višanja. Nekad se to radilo samo da susjeda najutiš dok ne počne beštimat, pa brzo u trku do kuće. Ako si ima sriće taj dan ti mater i ćaća ne bi počeli balezgat o tvom ponašanju. Tada su se držale i razne beštije... ponajviše kokoše i mazge. Dica su bila ta koja su pazila na nj. Sad dica idu di in god padne na pamet, a prije si iša po bibe za vatru ili po jaja do kokoša i molio se da te pivac neće bendat, a koliko san modrica imala radi toga. Baš zato šta je pivac opasan, mi bi se sa njim igrali... bili smo vražiji tada. Ti svog, prijatelj svog, pa ih pusti da se tuku. Tribalo bi uru vrimenta da se pivce kasnije i odvoji... pa bi ćaća udrio po čunjki. Ajme kad se samo sitin. Mazgu vuć do stabala pa nistrmo nazad da se nabere višanja, a ona se odlući privalit na leđa. Pa kupi ti, kupi. Od višanja i maslina se i živilo.

Nije puno šoldi bilo, ali sriće je bilo više nego ikad."

*Lana Vitković, 8. razred
Mentor: Gorana Babić
OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela*

BERBA SOLI U BRELIN

Ispiračat ću van priču o berbi soli u Brelin koju je meni ispričala moja susida, teta Anka.

"Dite moje, bila su to teška vrimena, živilo se teško i priteško, a jopet je bilo više pisme i veseja nego danas.

Naši stari, Žamići, Šošići i pokoji Solinjari, siromašni judi uglavnon, za priživit i priranit dicu došli na ideju da pravu sol. Srića božja što je doli u Stomarici i u Solinan bijo izvor vode. Od cimenta i vode su se na mistu današnji banaka na plaži pravile tepsije duge metar i po do dva u širinu i do osandeset centi, a u visinu deset centi. Tepsije su bile položene na žalu i u doba najveće žege, sedmi i osmi misec, nalivale se mora. Naveče i ujutro se ta voda mišala, a brzo bi uzavrla, i za tri dana bi se tepsija bilila od soli.

Sol se kupila u vriće, maže i mišine, kako je ko šta ima, i prtila na kosti. Oni koji su imali magarce i mazge i do tridesetak kila soli bi nosili u Omiš i Zagoru. Sol se minjala za kukuruz, šenicu, krov, kumpir. Po cili dan, od ranoga jutra do večeri se odalo gori i nazad. I tako svaka tri do četiri dana jer je more brzo kuvalo u tepsijan.

Kad je završijo rat u tin tepsijan se čeljad znala i sunčat, a kašnje su se razbile i postavile klupe na šetnici."

"Dite moje, bila su to teška vrimena!" opet je ponovila teta Anka na kraju priče.

Tereza Seferović, 7. razred

Mentor: Vanja Sokol

OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela

PIVAC MOJE BABE

U na doba kad je moja mater išla u školu, nije bilo mobitela, a ni telefona, išlo se nanoge, pješke, znali su da ne smiju krast, lagat, moraju virovat u Boga...

Moja mater imala je i brata koji je bio stariji od nje. On van je ima svoju mušku ekipu s kojom se uvijek družio. Ma to su van bili momci uvijek od akcije i sve za ekipu. Prije nego li je tribalo poč od kuće u školu, on bi se popeja na taracu od kuće, jer nije bilo krova, uzeja bili lancun, manio 2-3 puta i ekipa iz susjednog sela je dobila znak za polazak. Doduše, sve su kuće bile na glavici, a njegova na najvisjoj. Ubrzon bi se susrili na glavnoj cesti i smijuć se do škole brzo došli. Još bi puton šutali kakav osridnji plosnati kamen šta je letio po asfaltu amo-tamo jer nije bilo vele ni auta, a oni su i ono malo zdravi postola dobro razbivali. A prije nego bi krenijo iz kuće, moja baba, a njegva mater, uvijek bi mu rekla: "Dite moje, kad dođeš ispid crkve, uđi u nju i pozdravi Gospu". Točno ispid crkveni vrata mora je proć, a iša je doli nistrmo u OŠ Joze Vrdoljaka Čiče doli di je alkarsko trkališće. On bi to i napravijo, uša u crkvu i reka: "Gospe, pozdravja te moja mater!", a onda bi ostali zaredali: "I moja! I moja! I moja te isto pozdravja!", i nastavili bi put škole. A kad bi škola završila, vraćali se opet istin puton i pivali sinjsku reru i Mate Miše Kovača pisme.

Suboton i nedijon uveče, posebno zimi, onda su se oni, ekipa muškića, skupjali uz vatru na kominu u malin sušionan za meso. I kako su bili mladi, veseli, osmišljavali su sami svoj program zabave. Oni su odlučili, kad već gori vatra na kominu, da triba nešto i ispeć ispod peke. U međuvremenu su nestale mnoge kobasice šta su se šušile iznad glava in pa su dogovorili zadatak:

svake subote uveče neko mora ukrast pivca i pripremit ga za peku. Tako je u tom selu svaku subotu nesta po jedan pivac. I doša je red na moga ujku... Kako ga je baba uvik učila: "Dite moje, ne smiš krast!", on se odlučijo uzet pivca iz svog kokošinjca, ali babi ništa nije reka.

Ujutro baba pušta koke vanka, a nema pivca... Čudila se baba kako ga nema kad ga je sinoć spratila s kokama. Onda, sva juta što joj je nesta pivac, počela je govorit ružne riči i sovat ko je ukra njezinoga pivca. Onda se ujko javio jer nije moga više slušat njezino nabranje i prizna jon je da je on uzeo pivca. I lipo je podsitio da ga je ona učila da ne smi krast jer je to grij!

I sad, kad vidin pivca, sitin se moga ujke i njegovi nepodobština. A kako su samo složni bili i domišljati... A da nije stradalo puno pivaca, to je... i odavno su svi kupili katance i zakjučavaju kokošinjce...

*Rafaela Šošić, 7. razred
Mentor: Vanja Sokol, prof.
OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela*

GOST ŽELJKO, ČAĆA ŽELJKO, JA ŽELJKA

Po priči moje matere bio je to šesti mjesec, a ona vam se bavila iznajmljivanjem soba. Mene tada još nije imala...

To van je bilo odma iza Domovinskog rata, gostiju još nije ni bilo previše pa su tako ona i ćaća spavali i tin gostinjskin soban što su davali u najam jer su to veće i lipše sobe s pogledom na more. I tako moj ćaća ode uveče na posa u hotel, a materi naleti neka grupa gostiju iz Osijeka. Ona i' primi i iznajmi i tu sobu u kojoj je spavala s ćaćon, a ona ode u manju sobu odma do ulazni vrata u kojoj bi oni i spavali priko lita.

Moj se ćaća zove Željko, a i jedan od ti gostiju isto se zva Željko. Čaća nema mobitel i mater ne zna kako ga obavistit da ne ide u sobu br. 2 di su spavali. Smišljala je način kako ga obavistit i odlučila je ostat dugo budna. Ali šta ako zaspe, a ćaća zna digod doć tek u zoru?! Ipak je uzela komad kartona i na njemu napisala: "Željko, dođi u malu sobu!" i zatiskala ga u vrata. Kako je ćaća ima običaj ne palit svitlo, ona je ostavila malo oškrinuta vrata na sobi tako, ako ga vidi, da ga odma zaustavi.

Negdi oko ponoći plače dite u sobi gospodina gosta Željka i pali se svitlo u predsobju. U tom predsobju ispriđ gostinjski soba nalazio se i veliki frižider s pićen. Gospodin gost Željko izlazi iz sobe i ne ide do frižidera s pićen nego do ulazni vrata i čita poruku šta je mater napisala: "Željko, dođi u malu sobu!" ona ga gleda kroz oškrinuta vrata, a on stoji i bulji u poruku. Mater kaže da joj nije bilo svejedno, ali u taj čas se začuje dičji glas maloga Luke: "Tata, ja san žedan, di si više?" U jednom je koraku gospodin gost Željko skočijo do friždera, uzeo sok, uša u sobu, zatvorijo vrata i bila je tišina. Mater nije zaspala sve dok ćaća nije doša, a nije mu tila

ništa govorit.

Ujutru je mater servirala doručak za goste, a gospodin gost Željko je bio jako zamišljen. Unda je moja mater pitala njegovoga brata šta bi on napravijo da je pročita poruku "Dođi u malu sobu"? Reka je da bi siguro doša, a Željko se počeo smijati i nije prista i uru vrimena...

Otad uvijek kad oni zovu i rezerviraju sobu, mater i' pita: "S porukon *Dođi u malu sobu* ili bez... poruke..."?

*Željka Šošić, 7. razred
Mentor: Vanja Sokol
OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela*

VOLIO ME POSVE

Dite san matere vladine i ćaće bodula. Često odlazila u svoje Vlaško u Sinj na Abramovu glavicu di me dočika moj did Mate zvani Slavko, tj. Slavo. Volio me posve, a i ja njega.

Rodio se 1928. a ja 2004. , ali ništa mi nisu značile razlike u godinan. On je bio moj Diko, a ja sve njegovo i posve me volio. Sićan se dobro, dok san bila mala, kako bi se veselio kad bi mu došla. Kako se samo smija i sritan bio. Sidio bi ispid kuće na drvenoj klupi i molio kronicu, a kad bi učinilo loše vrime, unda je bio u kužini na kauču, ložio vatru u špakeru na drva i grija se. Odma ispid špakera bio je i drveni sanduk u kojemu su stala drva, a ja bi uvijek, dok san bila manja, na njega se pela i igrala se gledajuć kroz caklo di gori vatra. On bi sidio pokraj mene odma na kauču i uvijek govorio s osmjehon na licu: "Pašćeš mala! Vidi mi je, lipa ki jabuka!" A unda iza ručka, obično bi me primija za rukicu i poveo do njegova blaga u štali. Svega je moj Diko ima. I krava, i koza, i gice, paunove, i pasa i mačku, i nekad davno i konje. Bio je on i lovac i puno mi je svoji lovački priča napriča... A kad bi došlo proliće i sve procvitalo i ozelenilo, pošla bi s Dikon u šetnju kroz voćnjak i brala cvieće, a on mi je pomaga i drža u ruci koja mu se tresla. Tila san cilu livadu pobrat, tratinčice i jaglace, a on bi reka: "Ajde, to ćeš drugi put, sad imaš dosta". A kad bi došla drugi put, sićan se kako bi me podiga visoko iznad sebe da uberen trišnje ili šljive na cablu koje je on davno zasadio pa bi mi radosno reka: "Ajde, uberi je... čopi je... moreš li... jesi li..." I tako to uvijek nešto dok san bila manja, a onda kad san bila zeru veća, sićan se da je Diko bio i dva puta u bolnici i zbog likova nije smijo pit vino. Ali on je uvijek iza ručka volijo popit čašu domaćeg crnog pa bi mu moja

mama uvijek kupila sok od borovnice i, dok se on igra s menon, ulila to u bocune od vina i on je mislio da pije vino. Bio je velik, visok, poprilično star, zetu zaboravan i postao je pomalo gluv. Tako jednom zgodno kad sam bila u posjetu momu Diku, potla uobičajeni zagrljaja, poljubaca, dizanja mene uvis, jujanja i škakljanja, silili smo na banak ispred kuće da pričamo. Mama mi je uvijek govorila da dobro slušam Diku i pamtim sve što mi pripovida. Pitala sam ga tada: "Diko moj, pa kako si mi ti?", a on mi po običaju reče: "Fala Bogu, dobro, živim, zdrav, imam šta pijem, popim i evo si mi ti došla pa sam cili sritan." Unda mi on mene pita: „A kako si ti, jesi išla u vrtić, sluša li te mater i ćaća?" Ja mi odmah rekla: "Nisam dobro, bila sam u doktorice i dala mi je gorki sirup i još ga pijem i još kašljem." A on mi na to kaže: "Ajde neka, baš mi je drago!" Bidni moj Diko, nije dobro čuj šta sam rekla pa sam se pravila da je dobro kaza.

*Željka Šošić, 7. razred
Mentor: Vanja Sokol, prof.
OŠ dr. Franje Tuđmana, Breza*

BABINA KUŽINA

Najlipše vonja rana iz kužine moje babe Stanke. Sad ću van ispriповidat šta sve baba ima u kužini. Prvo kad uđen je stol sa šest lipih katriga kafene boje. Uza zid je šporet, a na njemu uvek ima koja teća ili tećica sa friško skuvanon babinin spizon. Najviše volin njezinu juvu i crne rizi od sipe. Kraj šporeta je elemenat sa škafetima u kojima baba drži kruz, kanavace, kaške, pinjуре, nože, daske i druge stvari. Veliki sudoper je pun šporkih teća i lonaca. Kraj frižidera je elemenat s ranon: brašno, cukar, uje, rizi, manistra. Na kraju ide meni najzanimljivija kredenca u kojoj je babino blago: pijati, lazanjuri, pašabrode u svim veličinama i razne zdile. Viseće su pune čikara i kućarina za kavu i čaj, bocuna, žmula i kogulica. Striko je donija babi i nešto moderno u kužinu, a to je mikrovalna pećnica. Baba je se boji ko crnoga đavla!

*Lucija Kostanić, 6. razred
Mentor: Marina Longin
OŠ Gradac, Gradac*

DALMATINSKE RIČI

Dalmatinske riči se u našen malon mistu polako gube. Stari judi pripovidaju da je to sve radi ženski. Kako bi koja nevista iz dajega došla, donila bi svoje riči. Dica bi govorila ko i mater i tako bi se razlikova govor od mista do mista. Evo, u Drveniku gotovo da judima slovo lj opće ne triba niti ga koriste. Dovojno in je j - za jubav, jude, nevoju...

Nekad i ja gledan ko da san rambambila kad čujen kako moji govoru. Puno riči ne razumin pa mi oni objašnjavaju, a evo i skupjan stare dalmatinske riči u čemu mi pomaže cila famija. Naši govori su naše blago!

*Lucija Kostanić, 6. razred
Mentor: Marina Longin
OŠ Gradac, Gradac*

LITNJA PRIČA

Najlipše je kad ujutru čim se dignen otvorin ponistru i ositin miris friške ribe šta je stari Šime jutros zoron uvatija u mriže. Nema ničega lipšega nego kad oden vanka na friški zrak i vidin prijateje koji me čekaju na mulu i lade noge u moru. Najviše volin vonj plaže i furešta šta su taman zaklapali na vrata vukuć svoje šarene, velike kufere. Ali najviše na svitu volin izbrojit šolde od sezone i leć na friško oprani lancun i zaspāt ka da se ništa nije dogodilo.

*Luna Urlić, 7. razred
Mentor: Marina Longin
OŠ Gradac, Gradac*

PRVI PUT U ZUBARA

Mater je tila da gren u zubara jer me boli zub. Ja nisan tila, ali ona je bila uporna i ni mi dala mira. Čak mi je rekla da ću dobit posebni dar ako buden išla tamo. Nisan tila poč bez nje. I kad smo došli tamo nikoga ni bilo, prazna čekaonica. Nas dvi same.

Iza zatvoreni vrat čula se škrika i plač. Pogledala san mater i rekla jon da me zub više ne boli. Tila san uteć doma, ali mater me držala za ruku. Lagala san jon da moran u zahod. Tamo san ostala više nego triba. Čula san kako zubar ništo govori, a jedno je dite izašlo iz ambulante plačući i jidilo se na mater. Mater me s brigon iskala, a ja san se sakrila iza biloga armaruna u čekaonici. Čula san dobro kako zubar govori materi da bi joj moga pregledat zube dok se ja ne vratin. Mater se okrićala i pogledavala po čekaonici. Rekla mu je da me mora najprvo nač, a onda će ulist.

Vidila je moju crvenu suknju koja je izvirila. Došla je jidno do mene, povukla za vlase i odvukla me u zubariju. Počela san plačući materi govorit: "Ako će i tebi plombirat zub, onda će i meni!" Zubar mi se nasmija i mignu. Materi nije bilo druge nego sest na onu zubarsku katrigu. Otvorila je širon justa. Morala je otrpiti pregled, bušenje i plombiranje jednega zuba. Mislin da ju je bolilo, ali to nije pokazivala. Nakon nje kuražnije san sela na onu meni mrsku katrigu, pogledala u likara, a onda u ono jako svitlo poviše glave. Zatvorila oči, a otvorila justa i slušala zubara. Bi je pomnjiv i drag. Čak me i zasmijava. Nije me bolilo, jo sriće. Bojala san se bez veze. Kad je moj zub sređen kako triba i kad je zubar reka da se mogu dignut ja nisan mogla virovat. Materi san veselo rekla da me ni ništa bolilo i da je eto i njoj dobro došlo. Nasmijali su se i pogladili me po vlasima.

Materi san napomenula da mi je obećala dar. I dala mi ga je kad samo došle doma. Bila je to uokvirena slika svi nas kako se kupamo u Donjoj Kruščici. I danas je držin poviše posteje. Siti me onega dana kad san prvi put išla u zubara. Od tega puta gren sama u našega šoltanskega zubara i ni me straj.

*Petra Begović, 6. razred
Mentor: Mirjana Stanić
OŠ Grohote, Grohote*

MOJA BABA

Jeman dvi babe. I jedna i druga su mi drage. Jedna je šotokuco i fina, dok je ona druga "luda", mislin u pozitivnom smislu, i smišna.

Moja baba Mira, ona ludasta, jema crvenu kratku ricastu kosu i ni visoka. Jema "lude" modne kombinacije, zato san tu da joj pomognen. Uvik se šali i nikad ni jidna. Ne stoji više na Šolti, vengo na Zenti, u starački dom, u Splitu. Dok je stala na Šolti svaki dan san hodila kod nje u vižite. Najdraže bi mi bilo kad bi pekle palačinke oli ništo slako.

Sićan se kad san tako jedan dan hodila do nje. Dogovor je bi - pečemo palačinke, ali ovi put ni dobro završilo. Evo ča je bilo: pekle smo ka i uvik palačinke. Ovi put me baba učila kako ću i okrićat, boje rečeno bacit u arju, a onda je dočekat u pršuru. I išlo mi je dobro sve do jedne koja je umisto u pršuru poletila kroz otvorenu ponistru, drito u susidov vrtal. Pogledale smo se, nasmijale i brže-boje zatrkale vanka da spasimo ča se da spasit. Priskočila san ograđu, ugledala palačinku, uzela je u ruku i opet priskočila ograđu. Baba me čekala jerbo ni mogla priskakat. Pazila je da nas ko ne vidi. Kad smo se vratile doma počele smo se smijat. Od smiha nas je zaboli trbuj.

Pogledale smo kroz ponistru, a susidi u vrtlu, a mi dvi opet u smij. Srića nisu nas čuli ni vidili.

Ma vidili su smećeni cvit, a još i masan. Pogledali su prema babinoj ponistri o kužine. Okrenile smo glave i pravile se da ništo činimo na stolu. I daje smo se smijale, nismo mogle feramat.

Dan-danas kad pečen palačinke sitin se nje i kako smo i okrićale i pekle. Nikad to neću zaboravit, a ni nju, niti naše ludosti. To su bili lipi dani. Ona me puno tega naučila i moju dušu s teplinon ispunila.

Ni mi blizu, ali se čujemo priko telefona, a u mislima smo uvik zajedno.

*Lina Blagaić, 6.razred
Mentor: Mirjana Stanić
OŠ Grohote, Grohote*

MOJ KUNČIĆ

Oduvik san tila jemat kućnoga jubimca. A kako jeman pametni mobitel, ma znate oni smart phone, ušla san lipo na internet i pogledala slike kućnih jubimaca. A kad san vidila maloga, dlakavoga, kafenoga kunića na prvu san se zajubila u njega.

Sestra i ja smo se dogovorile da će mi ga ona kupit za rojendan. Mater i otac nisu ništa znali o temu jer smo znale da to oni ne bi dozvolili. Kad je Marina, moja sestra, došla do ZooCity-ja nazvala me da mi reče kakvih sve jema. Na kraju je ipak ona odlučila kakvi će bit. Marina mu je kupila spizu i posudu, kavez i sve ča u njega gre. Kad su Marina i kunić došli doma mater je bila jidna, ali ni vikala na nas dvi.

Bubi je bila mala ka šaka. Jemala je plave oči i žučkastu dlaku. Bila je mala slatkica, moja mezimica. Posli par dan mater i otac su se pomalo navikli na Bubi, čak bi je i digli na sofadin i mazili. Mater i otac su morali do Splita, a Marina, Bubi i ja smo bile doma. Dok je Marina učila u sobi, Bubi i ja smo sidile na sofadinu. Ona na meni, a ja je mazin. Odjedan put Bubi se umirila, a ja san na sebi osjetila mokro i niki čudan vonj. Kad se Bubi makla ugledala san mokro na gačan i na sofadinu.

Ajme, Bubi se popišala. Ča ću sad? Zvala san sestru upomoć. Srića da je ona snalažljiva, oprala je pišinu i stavila šušit.

Kad je mater došla doma vidila je da se pokrivač sa sofadina, oliti kauča šuši. Tila je znat ča se dogodilo, a nas dvi smo joj otvoreno rekla ča je bilo. Na naše čudo ni vikala i ni pritila, samo je umukla i bisno gledala mene i Bubi.

Poslin par miseci Bubi je naresla i ni mogla više stat u kavez pa smo je morali odnit u kapunjeru poviše naše kuće. Otac i ja smo je jedan dan očistili i sredili, a kad smo je donili u nju počela je trkat jer je sad jemala više mista.

Svaki dan joj gren u vižite i igran se s njon.

Ona je naša mala mezimica koju svi rado ranimo, pletemo i kupamo.

*Marijeta Cecić, 6. razred
Mentor: Mirjana Stanić
OŠ Grohote, Grohote*

SNIG NA ŠOLTI

Kad san se u utorak, 27. 2. 2018. ujutro probudila kroz ponistru san vidila snig. Puno san se iznenadila. Mater je išla vidit na stranicu Skule oću li ti dan poč u skulu. Pisalo je da nima nastave. Najprin san gledala televiziju, onda ništo izila i išla se vanka igrat. S ocen san se isprid kuće grudala. Jedna gruda me pogodila u škinu, ali zato nisan marila. Došla je i mater. Svi zajedno smo se grudali, osin moga brata koji je bi bolestan. Napravili smo i snjegovića. Bila san jako sritna. Zaželila san da snig na Šolti češće pada.

*Lena Mustić, 2. razred
Mentor: Senija Nejasmić
OŠ Grohote, Grohote*

RIBOLOV

Bi je lip litnji dan. Dogovori san se s prijatejen Tonon da gremo na zapadnu stranu Šolte u uvalu Maslinica lovit ribu. S nan je iša i moj otac. Dok smo lovili Tonu je ispa špurtil u more. Puno se rastuži jer ga je prin dva dana kupi. Otac je prova s udicon uvatit špurtil i tako ga izvuć iz mora. Uspi je u tome. Tako smo svi sritni nastavili lovit ribe.

*Toni Vicenco Sinovčić, 2. razred
Mentor: Senija Nejasmić
OŠ Grohote, Grohote*

TRI MOJA BRATA

Virujen kako ste već potreveli na ovaj naslov. Jest da ja nisan Pupačić, al' imamo mi neke sličnosti. A šta ću kad iman i ja tri brata?! Nas četvero, sva'ko svoju politiku vodi. Prvi je Ante. Eh, naš Antiša. Znete kako se veli: "Prvo pa muško!" Već tu van je jasno kako se sve vrti oko njega. Ona stara narodna kaže: "Najviše se voli prvo dite, druga žena i treća rakija." Ne znan baš za drugo dvoje, al' ovo prvo merita. Najstariji i još na vakultetu. I to ne bilo kakvon. To van je pravo, kako baba veli. Ona ga već smatra precjednikom ciloga svita, a on tek krenijo. Ante položi ispit, ooooo, veliko veselje, baba odman zove Iku Vraninog da vrti odojka. Dašta, ona je ta koja driši kesu.

Onda, ako Ante neće da jide, oooooo, velika tuga zavlada. Uzbrojji se oko njega: "Ante moj, diko babe svoje, jidi! 'Ko uči, mora i jist! Metit će tebi baba šta got ti 'oćeš. Vas si mi se osušijo otkad jideš u toj menezu na vakultetu."

Ante zavrće očima i nastavi po svom. Ma bi' će on pravi advokat, virujen ja u njega. Ako ništa, bar ćemo se najist odojaka.

'Ajmo mi dalje. Drugi po redu je Luka. Uvik je bio šepRTLjAV i dežurni krivac u selu. Neodlučan i, 'nako, živ sam o' sebe. Radi sve po svon, ne gleda na druge pa mu u selu često kažu da će bit' pravi pop. Ijonako je stalno uz oltar kraj popa, uči se na vrime.

Evo jedne Lukine zgode. Komšiji Milanu Vinkinom pobigli gudini. Nasta nered u selu. Dica se uzgalamila, babe nariču, muški beštimađu. I 'ko je kriv za sve? Luka, dašta. Svi odma' na nj. On se brani, ni'ko mu ne viruje. Grmi i baba na njega: "Bog te pomoga, jesi pomanita? Ujm Oca, i Sina i Duva Svetoga!" Vode i cukra smo jon donosili da se smiri.

Za par dana otkrili istinu, komšija ostavijo otvoren svinjak i gudini pobigli. Luki niko ni a, ni be. Baba se pravila manita.

Unda ide Lovre, priča za sebe. Naš zaljubljenik u knjigu. Mo'š mislit'. Biži od nje k'o vrag o tamjana. Kažu da je najvridniji od nas. Šta je, je! Svima pomaže po selu, samo da ne triba učit'. Uvik je pun izvala koje su vazda smišne, koliko god ih puta pripovidali. On je veliki zaljubljenik u lov, kako veli, na dida.

"Mi, lovci, mi ne ubijamo, mi odstreljivamo. I mi to meso dadnemo u dobrotvorne svrhe, to priđe veliki put", samo su neke od njegovih izjava. Unda se ubaci Luka: "Jedini put koji priđe je od vaših usta do želuca. Svaki od vas metar i čevap i po stodvajest kila." I tako nastane rasprava od koje ja crkajen od smija. Eh, Lovrine lovačke priče...

A unda, iza Lovre, iden ja. Blažena među muškima, kako ljudi kažu "ćaćina i materina mezimica". Aj jesan, priznajen. 'Ko bi inače izdrža' s braćon? Svađe su po vazdan, na "oduševljenje" matere i ćaće. A i babe! Samo viče: "Đava van sime nosa, očete li ikad narest? Svi ste pomanitali od tih đungora šta ćukate po njima!" Znete, to van ona misli na mobitele.

Ma nisu to neke velike svađe, više neslaganja. Onako, bratski. Anti mi smetamo dok uči, Luki i Lovri dok gledaju fudbal, a meni oni dok gledam seriju.

'Oće li dobit' Real il' Juventus? 'Oće li Faruk poljubit' Sureju? To su glavne teme rasprave. Sva srića šta i mater voli serije pa ipak bude po momen. A Bože moj, ništa čudno, ipak sam ja mezimica.

Ne mogu zamislit' život bez njih i naših svađa. Svakin danon su zriliji, idu dalje u škole, odrastaju. A meni sve više fale. Ipak smo

svi mi od iste matere i istog ćaće, premda bi mater, za vrime kojeg našeg boks meča, znala govoriti, 'vatajući se za srce: "Ko da imate čet'ri matere, a ne jednu pa se tako svađate! Sve ćete mi nerve počupat'!"

Lipo je bit' njihova sestra. Kuća bi bila prazna da nema šutljivog Ante, živahnog Luke, lovca Lovre i mene, glavne brbljavice. Živ'la braća!

Marija Pleić, 8.razred

Mentor: Martina Pereža

OŠ Ivan Goran Kovačić, Cista Velika

RAZBIJENA ŠOFERŠAJBA

Desilo se to jedne subote. Osvanulo lipo, snježno jutro. Vanka sve zabililo. Snig k'o da te zove da izađeš. Baba ronza od zore: "Odrenite se sniga, kašnje 'ajte vanka, nije još vakat!"

Nije ni završila, a mi izletismo vanka k'o strile. Čujemo mi babu kako i dalje konta, al' se i smijucka. "Vi ste ludi trista gradi, mukte van je išta govorit!" viče baba.

Otrčin ja po Luku i Ivana kad oni već na po puta. Vidite, nisan ja badave kaziva da nas sve neka sila tira vanka. Mi van se volimo igrat' di je sve bilo, di ničija noga nije zašla. Sitali se mi da ima jedna njiva ispod Piline kuće, odma' kraj ceste. Velika, prostrana, taman kakva nam triba. Odma' nas petero-šestero odletimo na nju. Ispočetka se zabavljali k'o i sva normalna dica. Grudali se, sanjkali, radili snješka i slično, al' đava nan nije da mira. Nekon pametnom od nas, nisan sigur' kome, padne na pamet da nabacamo Ikin tamić, koji je stava kraj ceste, snigon. I unda, kad trevi koje auto, da vasuje od naših gruda. Tako je, brate mili, i bilo. Prošlo prvo auto, falili. Prošlo drugo auto, zeru ga mašilo. Ništa vele. Cilo to vrime mi svako malo ćirimo iz kabine i omiramo ide li štagot, kad najednon, eto ralice. Još da kažen, prije ovog svega, bio je dogovor, ako se štagod desi, da ćemo svi isto pagat'. K'o da smo načutili nešto.

Da se vratimo na ralicu.. Mi svi sritni, poletili u akciju. Pravimo grude, stišćemo ih najjače šta možemo. Spremni za paljbu. Ja san već bio vas promrza. Nisam mislio o šteti koju bi mogli napraviti', već o babinon kontanju kad me vidi ovakog. Bilo bi: "Šta si ti za čeljade? Sad će te još šćapat kakva bolešćurina, a vikend je, ne radi doktor!"

Ralica se skroz približila. Tri, dva, je'an, gađaaaaaj! Mislim da je najmanje deset gruda pogodilo. Nakon nekoliko metara, ralica se

zaustavila. A mi?! Mi svi crkli od stra'. Oduzele nam se i ruke i noge! Počeli bižat'! Iskačemo iz tamića k'o divlji zečevi. Čujemo bisnog vozača, inače susjeda iz sela, kako se dere: "Stan'te, dico manita! Pagat ćete kad vas moja ruka dovat!" Dalje se od stra' ni ne sićan. Poplašili se k'o nikad u životu. Kad smo dovoljno daleko pobigli, stali smo i počeli smišljat' priču za mater i ćaću. Mlađi počeli revat' i cvilit'. Ja ih pokušavan utješit' da ništa nije bilo, ali moja mlađa sestra govori da joj se učinilo kako smo čoviku razbili šoferšajbu. Nakon dobrih 10-ak minuta mozganja, odlučili smo se vratit' na misto zločina. Nije nam bilo leva-leva, vazda smo nešto špekulirali, a ja san molijo Boga u sebi da sve dobro prođe. Kad smo došli doli, brzinski smo pokupili rukavice i tili se uvjerit' jesmo li stvarno razbili staklo. Ode ja di se ralica zaustavila i vidi da nema komadića cakla. Pa' mi je kamen sa srca. I tako van se mi uputili ceston kući. Nakon par minuta 'odanja, zaustavi se jedno auto. Sivi golf. "Ajme meni, gotovi smo!" Odma san pripozna materino auto. "Ako izađem iz kuće do lita, dobro je!" razmišlja sam u sebi.

"Sad ste čoviku uništili šoferšajbu i otpale su mu registracije", te materine riči su mi se non stop vrtile po glavi. Nisam moga virovat' da je mater tako brzo saznala. Ja, Mate, inače veliki zaljubljenik u tehnologiju, prvi put san poželio da mobitel nikad nije izmišljen.

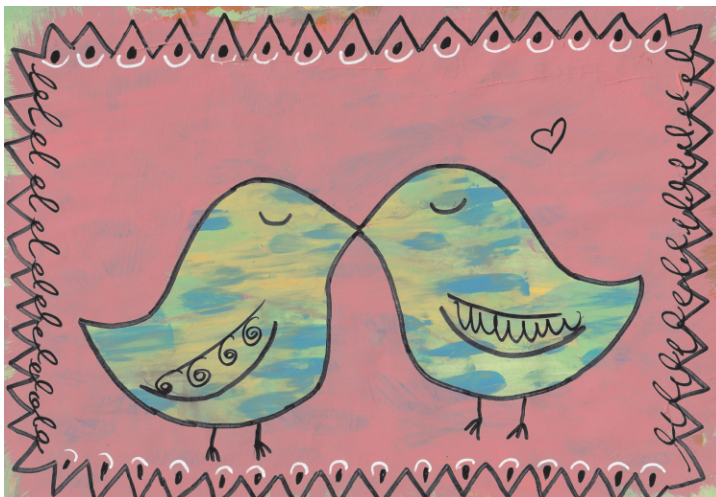
Još nas je kod kuće dočekala i baba s ričima: "Ma dico, šta ste vi za čeljad? Misusovo! Još da van ja nisan milijun puta pelila! Al' ne, vi k'o da me namjerno muštrate!"

E, baba moja, zuvar bi bilo i tebe dikat poslušat'...

Mate Ribičić, 8. razred

Mentor: Martina Pereža

OŠ Ivan Goran Kovačić, Cista Velika

Lina Blagaić: Ptice, 6. razred OŠ Grohote

DIČIJA POSLA

Ćaća, molim te, pa samo po ure? Ne more i gotovo. Eto tako nagovara ja ćaću da me pusti u Badnjavice. Ja navaljiva, a ćaća goni svoje. Ja se iżivcira, a did sa strane sluša i smije se. Ja upita što mu je smišno, a on poče pričati kako je njemu bilo ko i meni. Kaže on meni da su stric Jozo i on tili ić na lokvu kupat se, a baba nije dala. Rekla im da se boji da će slomit ruku, nogu, razbit glavu, pa će opet njoj na vrat. A nji dvojica, ni manje, ni više nego utekli - misleći da baba ionako neće saznati. I sve bi bilo dobro da se stric Jozo onakav pomalo smotan kakav i je nije sapleo i pa, i ko za baksuz, rasika glavu. Ali lako je za glavu, nego ko će babi prid oči. I nji se dvojica dogovore da će oni to lipo - sakrit. Did uzeo gliba i cilu glavu stricu Jozi namaza da se ne vidi ni krv, ni da je glava rasičena. A kad si doša kući ima si šta čut. Nije ništa rasičena glava spram onoga šta je bilo kad nas je mater takve ugledala. Smije se did, a i ja s njim, pa mi kaže: *E, moj dragane, lipo je bilo i undan, a još lipše je sad. Vami je lakše nego što je nami, imate sve, ali zato moraš još više pazit u životu, jer što je priviše, ni s kruvom ne valja.*

*Ante Lozo, 5. razred
Mentor: Ana Kokić
OŠ Ivan Leko, Donji Proložac*

MOJI SUSIDI

Moj van susid živi u jednoj maloj kući skupa sa svojom velikom ženom. Žena je od njega višja najmanje dvajs' centi, a bome i teža jednodvajs' kili.

Oti moj bidni susid vas je neuredan, uvijek nosi iskidanu robu. Nikad mi ni bilo jasno zbog čega je to tako. Pitala sam mater da mi prova rastumačiti. Ni mi znala reći zašto.

Jednoga dana trevila sam ga u dvoru ispred kuće. Okuražila sam se i rekla: "Dobar van dan, šjor susid! Oprostite mi ča sam kurjožasta, ma zašto van je roba uvijek iskidana? Oćete li da van je moja none zakrpa? Ona je šalturica."

Na sekund - dva se incuka, a kad je došla sebi, rekla mi je: "Najboje, mala, da ti to lipo pitaš svoju ženu. Eno ti je gori... ona će ti najboje znat reći."

Uputila sam se gori po objašnjenje. Baš me zanimalo ča će mi reći. Pozvonila sam i odmah čula bat njenih teških koraka. Malo sam se i pripala. A ča ako se sad najidi pa me, onako velika, zalopati? Sve bi zvizde pribrojila!

Ma ni bilo tako. Ljubazno me pustila u kuću i ponudila baš oni čas ispečenin keksima. Još mi je rekla da sam smišna i da jeman puno lipu vešticu.

U oti moment mi je sve postalo jasno: uopće ni važno kako čovik izgleda i ča nosi na se, važno je da je dobar u duši!

*Lana Barić, 2. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

STRANI JEZICI

Judi moji, ispriповidat ću van štoriju ča se dogodila jedne lipe nedije ujutro u mojoj kući.

Tega se jutra moja mater domislila kako bi bilo lipo da kuću dovedemo u red. Otac, sestra Lea i ja nismo bili baš oduševljeni ton idejon, ali ča je - tu je, pripomogli smo ča smo znali i mogli, dali smo joj ruke. Svak se uvatija svoga posla. U jednome momentu mater je zamolila oca da joj doda partviš. Moj otac, koji je Dalmatinac o' kolina, zabezknuto je pogleda i zapita: "A di ću partit?" Onda je mater, koja je inače Zagrepčanka, u čudu pogledala svoga muža i rekla: "Molim?"

Lea i ja nismo razumile ni jednoga ni drugoga. Mater je ocu taman uspila objasnit ča joj on to triba dodat, a on joj ponudi: "Triba li ti i škovacera?"

I eto nas opet na početku: mater u bunilu gleda oca, a Lea i ja se valjamo o smija po podu ili, kako bi moj otac reka, po tleju.

Pa vi sad meni, lipi moji, recite da se u nas doma ne govoru strani jezici!

*Karla Bojić, 2. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

PEGULANI BRAT

U prošlu je nediju bilo lipo sunčano vreme. Bilo je toplo, taman za izać vanka poza obida.

Pape, moj brat Luka i ja išli smo na igralište igrat košarku i nogomet. Ponili smo svoje balune i počeli igrat. Okolo je bilo puno dice. Pape mi je malo pokaziva finte o' košarke. Pomaga je i Luki u nogometu. U jedan momenat Luki je pobiga balun. Zaletija se za njin ča je brže moga, nekako se zapleja, ni sam nije zna kako, izgubija ravnotežu pa upa u veliku lokvu punu blata. Pljas! Cili se šporka! Po jaketi, po gačan i patikan. Judi moji, da van je to bilo vidit! Parilo je ka da se prajac dobro uvaja u šporkicu. Pape je zavika: "Ajme, sinko, ča si pegulan!"

Bidni moj brat se pokunjija, vas je uša u se. Bilo mi ga je puno žaj ma isto nisan mogla izdurat vengo san udrila u smij.

Bojala san se da će se najidit. Ma nije. Onako vas nasupan blaton, počėja se bidan i on smijat na cili glas.

Samo se pape uvatija za glavu i mislija kako će sve to uspit oprat.

*Lara Pavela, 2. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

VAL

Sidin na žalu. Ošervajen se livo-desno. Gledan more. Bisni s vitron.

U susret mi dolazi val. Pari mi se iżnervan. Zapocinje svoju besidu koja jema hrabrosti i straja u isto vrime. Atento ga slušan.

Bojin se kraja svoga puta jerbo ne znan ca me ceka. Rodija san se sritan s vitron i krenija u pustolovinu na svojén plavomen konju. Tira san peškadure, voltava brode, pozdravja ribice žute i ribice plave, galebe povrj mora, jude koji se kupaju i plivaju. Štrca san ih i oni mene. Bija san kuntentan. S moren san minja boje, u suncu bi nestaja, u bonaci se ukipija.

Gledan ga. Uzdiže se sve visje i visje. Pozdravja me. Nima više straja jerbo je svatija...

Udre oba stine i razbije se u ijadu kapji. Sutra ce iznova zapoceti njegovu štorija.

*Luka Krešimir Mihovilović, 5. razred
Mentor: Ivana Ljubenkov
OŠ Majstora Radovana, Trogir*

MOJ ČALE

Moj čale van je covik sa sela. Navik mi pripovida beside kako je ka mali čuva koze i da nisu jemali mobitele ka danas.

Cesto mi postavlja šempjasta pitanja na koja zna odgovore pa mi gre na nerve samo tako. Ka na primjer:

- Cigova si ti?
- Mlaja, u koju skulu greš?
- Koliko ti ono jemaš godin?
- Oli si se na brodu rodila?

Ka gre u spizu, vavik donese kvarat spize. Nima dana da cagod ne zaboravi. Triba bi vec jednon zapametit ca triba materi. Namisto da kupi patate , kaul i malangule, on donese uje i španjulete.

Mater uvik beštima na njega. Sva je jidna pa arlece:

- Tovare jedan! Na sta si mislija? Šupja ti je tintara!

I tako se kontreštavaju on i mater iz dana u dan jerbo čale ne more zapantit tri stvari. Izjutra pocne sve lipo ka da ništa ni bilo, ka u nika doba jopet sve po staron - vika, smij, zaborav.

Na kraju štorije, on je moj jubjeni čale, moj fundamenat, moja srića, moj ponos.

*Darija Rozga, 5. razred
Mentor: Ivana Ljubenkov
OŠ Majstora Radovana, Trogir*

JUTARNJE LUDILO

Ovog lita san živila u babe i često čuvala mog malog rođaka Pjera. On ima 4 godine i dobro se slažemo, ali ima dana kada se digne na livu nogu i tad je nemoguć. I tako san ovoga lita ga čuvala jedno jutro kad ga ni Bog nije moga smirit. Probudio me u ranu zoru iako san mislila duže spavat. Nije mi da niti da se razbudin nego me dignio iz kreveta ko da kuća gori. Nije me pustia niti da pogledan na mobitel 2 minute nego je tražio pažnju cilo vrime. Bilo smo sami doma, a baba je ošla u grad i krenili smo se igrat, al ni to nije dugo trajalo, čega god bi se počeli igrat on bi počeo divljat i vodit svoju politiku. Bilo je gotovo s mojoni voljon oni moment kad me stegnio igračkoni. On me nije benda 2% ni moje deranje na njega pa san mu uzela igračke i odnila ih na teracu u kutiju s ostalin igračkama. Obećala san mu da kad ostavin igračke na teraci da ću mu zovnit mamu i reć joj za njegovo ponašanje. On je očito to ozbiljno svatio i čin san izašla zatvorio je vrata od terace i ostavio me na +40 stupnjeva. Nije reagira na moje deranje, prijetnje ili moljenje. Puka mi je film oko podne pa san počela lupat na vrata da me pusti, al ni to nije pomoglo. U tom momentu san molila za času vode, klimu i imala san veću želju za mobitelon nego ikad. Nakon jedno sat vrimena prženja vanka na suncu konačno je baba došla doma. Al bio je tu drugi problem ja vako pametna ka šta jesan zaključala san vrata jer smo bili sami doma i ni na kraju pameti mi nije bilo da izvadin ključ iz brave. Baba nije mogla odključat vrata, ja san bila zatvorena na teraci jedino je Pjero moga to napraviti, al ga je uvatila panika i zablokira je i nije ih moga otključat, počea je revat i izgubila san nadu da ću ikad uć u stan. Nakon 101 pokušaja babe da ga smiri uspila je i otključa je vrata od stana. Ona je ušla i kad je vidila mene zatvorenu na balkonu i stan

nakon sat vremena Pjera samoga u stanu pa joj je mrak na oči. Otvorila je vrata od terace i pustila me unutra. Da nisan bila onoliko umorna i dehidrirana vjerovatno bi ga zadavila. Nakon toga se nismo mogli vidit par dana, al situacija je ohladila. Iza toga se više nikad nisan ključala ili izlazila na teracu bez mobitela. On je na to zaboravio, a ja neću moć zaboravit te muke do kraja života...

*Petra Bešlić, 7. razred
Mentor: Gorana Babić
OŠoca Petra Perice, Makarska*

"OSLOBODI BOŽE" POGLED

Bilo je to lita 2014. godine. Ja, ujna i mali rođak koji još nije ni iz pelena izaša, šetali smo plažom po Baškoj Vodi. Bilo je vruće za poluditi. A mi, šta ćemo? Ošli smo pojist slaju. Došli mi tamo do štanda, niko nema pojma šta će uzeti. Ja sam na kraju uzela sladoled od pistacije. Ujna me pogledala s onim "oslobodi Bože" pogledom. Dobro, ja sam lipo uzela svoj sladoled, ali meni se je učinilo da je on malo ka ono "istopljen". I virujete mi nije mi se učinilo da je "ka ono malo istopljen". Ja sam uzela u kornetu ki pametna, a ona žena mi je na ti kršni kornet natrčkala dva kugle. A sami nismo stali dok pojedemo taj sladoled nega smo nastavili šetat. Meni se je taj sladoled počeo nenormalno topiti, a ja u sebi mislim: "Gospo moja štaci sad, o sveti Ante, pomazi!". Ona kugla s vrvom mi je pala po nozi, ona druga mi je iskapala po rivi kolko je god riva duga i široka. Uostalom šta mene brige za rivu, meni je mogla slajati bilo po kosi, po čelu, po rukama, po robi, po nosu, oko usta. Ujna mi se samo smijala, ali joj je u očima još sta onaj pogled "oslobodi Bože". I tako sam van ja prošetala po rivi.

*Laura Dundić Ljubičić, 7. razred
Mentor: Gorana Babić
OŠ oca Petra Perice, Makarska*

TKO JE UBIO GRADONAČELNIKA?

Probudila sam se u 5 sati zvonjavom telefona. Poznat glas mi je reka: "Imamo slučaj za tebe". Bija je to moj šef, a radilo se o ubojstvu gradonačelnika. Na brzinu sam se obukla i dojurila do mesta zločina. Bilo je rano i nikoga nije bilo osim mrtvog gradonačelnika i velike lokve krvi oko glave i prsa. Bija je u stanu, a očevici i forenzičari su mi objašnjavali šta je bilo. Sumnjivac je ubija gradonačelnika u tri ujutro oštrin oružjen s tri uboda u stomak i jedan u prsa. Prošvrlja sam po stanu i svatija da je sve osin mrtvacu neobično čisto. Onda sam primjetija side dlake po parketu. Nakon obdukcije rečeno mi je da je smrt nastupila od uboda kuhinjskin nožen. Prema mojoj istrazi jedini pristup kužini su imali: kuvar, sobar, portir i voditelj hotela. Ispitujući sumnjivce sazna sam da je voditelj hotela gleda film u stanu, a portir je spava. Pomno promatrajuć mesto zločina primjetia sam otiske na balkonu i još nekoliko sidih dlaka. Mireći otisak dozna sam da je počinitelj nosia postole broj 41 nakon šta sam eliminira prve sumnjivce svatia sam da to mogu bit četiri osobe, u tu kategoriju spadaju oni dvoje iz protivničkih stranaka šta su ga mrzili, bivša im žena i njegov batler. Svaki od njih je ima motiv: batler malu plaću, kandidati protivničke stranke želili su mu oduzet vlast, a bivša žena loš ishod sudske presude. Kad sam iša leć još uvik sam mislija o slučaju. Ujutru sam primija poruku da su uhvatili sumnjivce. Požuria sam na posal da mogu odma počet s ispitivanjen.

JA: "Di ste bili te i te noći između 2 i 3 ujutro?"

STRANKA 1: "Priprema sam govor za izbore."

STRANKA 2: "Ja sam spava."

ŽENA: "Ja sam bila s mužem; pitajte ga i on će van potvrdit."

BUTLER: "Ja san bija u kinu."

JA: "Smin li vas zamolit da skinete postole?"

STRANKA₁: "Da."

STRANKA₂: "U redu..."

ŽENA: "Zašto?"

BATLER: "Ne."

JA: "U redu, zanima me je li iko od vas šepa."

STRANKA₁: "Ne."

STRANKA₂: "Nisan ja."

ŽENA: "Nisan nikad."

BATLER: "Paaa, prije dva tjedna san uganja gležanj ali ništa strašno."

JA: "Vidimo se za minut."

Otiša san san svojim kolegama i otkria in ko je kriv. Onda san se vratia osumnjičenima da ih suočin sa istinon. Osoba koja je krivac ste vi gospodine batleru. Vako je to izgledalo: u 2:45 je doša u trošnin i blatnjavin postolan i sta ispod prozora. Šepanje na jednoj nozi napravilo je tragove različite dubine. Bacija je kuku i zakačija je na balkon. Pomoću špaga se uspeja gori. Otvoria je prozor, uša i gradonačelnika napa nožen. Izbo ga je i ostavia krvave tragove. Uspia je očistit, al je nož nespretno bacija i ostavia dlake posvuda. Tako smo ga uspili otkrit. Gospodine batleru, uhićeni ste zbog ubojstva.

*Ivan Talaja, 7. razred
Mentor: Gorana Babić
OŠoca Petra Perice, Makarska*

ANTE I STIPAN

U mistu ispri dućana uvijek je iza podne na klupi sidija stari Ante. Ante je bija legenda našeg mista, a bilo mu je 88 godina kad je umra. Uvijek je zna nasmija jude i dicu. On je u tin godinama bija ka zmaj. Malo je bija otiša na kvasinu jer mu nije bilo baš lako. Ima je brata blizanca, Stipana. Nji dva se nisu nikad odvajala, ali ih je sudbina za dlaku razdvojila.

Bilo je to davno, Antin brat Stipan je iša s brodon u Pulu i zamalo nastrada. Bija je to veliki ribarski brod, zva se Sveti Nikola. Stipan ga je nazva tako jer je sv. Nikola zaštitnik pomoraca. Ima je dogovor odvest brod u Pulu čoviku na prodaju. Od tog broda nije bilo kruva, samo je staja vezan u portu i polako trunija. Stipan je bija iskusan pomorac. Mislja je da zna cilo more i sam je tija ić na put u Pulu.

Inače se pričalo u selu da je bija tvrdoglav. Ka i taj put, baš je tija sam otić do Pule. To je bija velik rizik jer je more veliko, a sam na velikon brodu je teško. Krenija je iza 11 navečer. Bila je to kako judi kažu "crna noć". U mistu zapuvala buretina, škure klapaju, valovi tuću, to je bila prava litnja nevera. Tu noć Stipan sam na brodu u kanalu, samo čuješ buru kako zavija i klananje valova. Stipan prid Šolton, a oko njega samo velike stine i mali otoci, ne vidiš ništa, mrkli mrak. Šolta je inače bila plitka i nije tu zna svak plovit. Prid njin stajala ogromna stina. Stipan je svatija da ništa ne može, diga ruke s kormila i počeo se molit nadajuć se da će mu Bog pomoć. Nije tu bilo pomoći. Zora svanila, stoji brod nasukan na stine, a Stipa na provi broda leži sav mokat i nemoćan. Po proceduri došla policija s brodon, da vidi šta je bilo. Mislili su da je Stipan mrtav kad su ga vidili kako leži sav blid zatvoreni očiju. Stipan je

odjednom otvori oči ka da je uskrisnija. Kleknija prid brod i plaćuć zahvaljiva sv. Nikoli šta ga je spasija. Policajci nisu virovali da čovik, koji je prije minut bija dlaku ispri smrti, sada oda i govori. Stipan je priča judima kako mu se ukaza sv. Nikola kad je diga ruke s kormila. Prolazili su dani, a u selu se pričalo o sv. Nikoli i Stipanu. Od prodaje broda nije bilo ništa, al je kormilo stajalo ka uspomena koja do dana današnjeg stoji u Stipanovoj kući.

*Jerko Radojković, 6. razred
Mentor: Marina Srhoj
Ošoca Petra Perice, Makarska*

DUH U BLATU

Bija je jedanesti misec. Masline zrile, pune plodova, a kiša lila ka iz kabla. Blato opkolilo cili dvor isprid Perine i Antine kućice u Brelima. Bila su to dva brata, neženje.

Život ih nije mazija, ćaća ih ostavija, a mater umrla od neke čudne bolesti. Imali su pasa Garu. Bija je on čuvar kakva nema svit. Laja je na svaku ticu, gazija i ubija svaku gušćericu. I tako Pero taj dan iša brat masline. Oda on kroz dvor, kroz vrtal, pa se približi maslini. Vidija je jednu blatnjavu rupu i iša je priskočit. Nakon trideset godina nevižbanja, šta se može očekivat?! Rastega on noge ka kad srna biži od vepra, skočija, ali onako šlampav upadne u blato. E, kamo sriće da je tobilo obično blato! Živo blato progucalo onoga Peru koji se dera iz sveg glasa da ga neko izvuče. A šta će gluvi Ante, mislija sve kako će napraviti lipo uje od pobranih maslina. Vika Pero, vika on cili dan. I onda je Anti postalo čudno, počejja ga zvat po dvoru, ali nije čuja ništa. Mislija je: "Ma biće taj iša u babe Milke ponešto slatka." Uputija se on do nje kad ono nigdi Pere. Doša je i do babe Mande, dida Mate, strica Mira; ma cilo je misto Ante obaša, a Pere nigdi. A šta se s njindogađalo? On se dera, koprca cili dan i uspija se izvuč iz blata oko osme ure navečer. Onako blatnjav je krenija prema kući. Ni faca, ni roba mu se nije vidila od blata.

Parilo se da je neki smeđi duh. Doša je on Anti na prozor i počejja lupat. Kad je Ante pogleda na prozor samo šta ga nije kolpalo. Zacenija Pero od smija ka nikad u životu. Probolo ga kroz štumak, samo šta se nije bacija na pod od smija. Ante je skužija da je to Pero, čin je vidija taj smij. Koliko se god ljutija na brata bilo mu je drago šta je tu s njim. Ka pravi Dalmatinci, nakon naporna dana počastili su se domaćin vinom i pršutom.

*Leona Tafra, 6. razred
Mentor: Marina Srhoj
OŠ oca Petra Perice, Makarska*

Petra Škrabanić: Leptir, 6. razred OŠ Grohote

MUOJ NUONO I SKULA

Muoj nuono je bi kruto dobar za skulu! Ma, sad son stvarno pritirola, bi je da tako rečen, solidan!

Kad ne bi ništo napiso, nauči ili doni u skulu, meštrovica bi ga stavila u kantun da kleči na kukuruz. Digod bi ga potijegla za uho da bi izbroji sve zvizde i zvizdice ili bi ga čapala za vlase kod ušiju i potijegla uzbaro svuon fuorcon. Dok ovo provjon mene boli, a morete zamislit kako je njemu bilo i kakove su mu kulure bila kolina i koliko su mu narijesle uši!!!

Kad bi danas nos naša meštrovica ovako kaznila svaki put kad nikor ništo zaboravi ili ne nauči, polovica razreda bi izgledala kao ranjenici poslin veliškega boja! A naša meštrovica? Ona bi isti čas ostala bez lavura!

Nego, vrotmo se mi na mojega nuonota. Bi je baš lipi, topli don primalića, kad je duoša u skulu i vidi drugu dicu kako ponovjodu pismicu napamet. Ajme, opeta je zaboravi naučit! A kako se i moga sitit kad ga je onin jučerašnji lipi don somo momi i momi vonka na igru!

Morete zamislit ča je učinila meštrovica, jer bome, ona tuo ni mogla pustit. Uzela je tonku, dugu palicu od tambariške, koja je uvik stola na varh ormaruna i paričala se muome nuonotu dat deset "sardelih". Kako ča son već rekla, muoj nuono je bi pametan. Bome, ni mu bilo parvi put! Zno je on dobro ča ga čeko! Meštrovica je jušto zamohala i baš kad je palica od tambariške zazvižjola po ariji, nuono je već skoči kroz ponistru njihove mole skule. Noša se u vartlu i barzo se, kako maška, pope na velu beprimu koja je već dobota stuo godišć rijesla isprid skule. Svi su počeli torkat za njen, ali nuono in se već smijo iz visinije. Dica su ga gođala stinčićima, a meštrovica ga je dugin ščopon provala odlipit od gronije.

Na kunju se tuko kalat, a kad se kalo volila bin reć da ni dobi svoje...

*Marieta Jerković, 4. razred
Mentor: Vivijana Bižaca
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad*

ĆAPA PRVU KIRNJU

Bilo je to ovog lita na mojon Korčuli, ponediljak, na moj rojendan. Diga san se u pet uri i pošla s didon na more. Onako snen, gušta san s njin. Mir i tišina. Divota!

Otišli smo na most pokraj trajekta i tu san vidi puno ribe. Bili su tu šargi, pici, ovrata, ušate, smuduti i još puno lipe ribe. Meni je za oko zapela jena velika lipa kirnja ili kako bi stari judi rekli, kernja. Pošto ja i dida nismo ponili najboju ješku za ćapat je, vratili smo se doma i uzeli bokun crva, što san ga ja par dana prin ćapa s dundon. Kad smo se vratili, nje više ni bilo. Provali smo ćapat koju drugu ribu, ali ništa ni becalo. Nakon po ure ja san opet vidi kirnju di je i onda san jon hitnu udicu isprid rupe. U početku ni bila niti jedna riba, ali je onda izletila ona, kirnja od po metra. Ajme, lipa li je! Bila je crna ko noć, pjegava ko žirafa i brza ko galeb kad se zaleti izist najboji komad palamide. Zagrizla je i u isti momenat progucala ješku. Počela je vuć i odjednon je pukla krena. Ni mogla izdurat toliku težinu.

Spusti san drugu udicu, ali je ona ni hoćila ugrist jer jon je ona prva još bila u ćunki. Ja san tad vidi da je taj dan više neću ćapat i reka san didi da ćemo doć drugi dan.

Otišli smo za setemanu dan bez udice da vidimo je li ona tamo. I bila je.

Došli smo sutra, ali je puhalo pa je nismo vidili. Mislili smo doć preksutra, ali je jopet puno puhalo. Kako mi je ta kirnja stalno bižala, ja san odlući ćapat prvu koju mogu. Bila ona ta od po metra ili od po decimetra. Prova san je na nekon drugon mistu ćapat. Otiša san ovaj put s prijateljjen lovit na most blizu onog di je ona velika kirnja. Spustija san udicu sa pastelon i čeka, čeka...

Čeka san još dugo... Nakon puno vrimenta, nešto je zagrizlo. Bila je to kirnja.

Moja prva kirnja.

Je da je bila od pet centi, ali se prva kirnja pamti nebitno kolka je.

*Mislav Sarić, 8. razred
Mentor: Vesna Jukić
OŠ Petra Kružića, Klis*

STARO GUVNO

Litni zvizdan. Podne je, zazvoni zvono na kampanelu. Svi su se povukli u kuće, a meni se baš voza na rolama. Uzmen role i trkon na staro guvno usrid sela. Baš lipo, nema nikoga da mi smeta. Tamo, amo po sto puta i tres, bubnen ja o zemju. Je li mi se pričinja ili to stvarno neko govori, a nigdi nikoga. Sva zamantana svatin da staro guvno govori.

"Mlad si ti curetak, a i ja san nekad bija mlad i sritan. Moju zemjanu kosu judi su odlučili betonirati, a bila je tako mekana, prašnjava. Da znaš nasrid glave san ima neku rupetinu. Kad se u lito ječim pokosi uvale mi judi u tu rupu stožinu, a oko stožine bi naredali ječim. Onda bi se vršilo sa konjima.

Nisu svi u selu imali konje, nego samo dva-tri čovika, jedan dan bi bila vršidba u jednog, a drugi dan u drugog seljaka. Judi bi konjima oko vrata stavili konop koji je bija prikačen drvenom kukom za stožinu. Jedan bi čovik sa škurjon, a to ti je bič, sta kraj stožine. Vika je i mava škurjon ka luđak, a konji bi trkali ukrug ka priplašene tice.

- Ajde ! Brže ! Diži noge sivče ! Skoči ! Ajde ! Vika bi čovik sav crven i znojan, malo od žege, a malo i od vina.-

Konji su trkali uokolo stožine, vršili ječim, a konop se namata na stožinu. Kad dođu do stožine, čovik sa škurjon otpusti kuku, okreni konje, stavi drugome kuku za vrat i opet trk uokolo, a konop se odmotaje.

Bilo mi je ža ti konja, al san ipak uživa u pismi njizovih kopita. Dobili bi oni malo vrimena i za odmor u lađu. Za to bi vrime judi priokrenili slamu i opet sve isponova.

Nakon vršidbe čeka bi se vitar i bacali bi judi slamu uzrak, pa zrna

ječima padaju na jednu stranu, a slama na drugu .
Kako me je samo šakjala ta sitna slama!
Dica bi se vajala u slami, skakala ko u more i niko se nije desperava
oće li se udrit u ruku, kolino, glavurđu...
Bila su to lipa vrimena, puna dičijeg smija, a onda odlučiše judi
betonirati mene i svu moju sriću.
Danas san malo veseliji jer si me ti positila."
Dignen se, otrčin kući i pozoven na igru još nekoliko dice iz
susidstva da bar na tren razveselimo dičijon vikon i smijon
staro, zaboravjeno, danas betonirano, a nekad zemjano guvno.

*Cvita Grubišić, 4. razred
Mentor: Lidija Radman
OŠ Petra Kružića, Klis*

MOLO BUŽA, A VELO UGOTA

Jelniega jutra navrime kume Jure goni drva na živem.

Kal je sve pomalo prive kraju, išo je napojit živo.

Vidi je da ništor ni u riedu s beštijon, ali vajalo je finit posol da bidu dica imali čo bocit polpos. Živo je malo pomalo manganjovalo s fuorcon, ma i kume Jure. Kal su finili posol, kume Jure je pomalo sa svojin živon išo pul doma.

Kal je duošo pol Duonje Brdo, u njega u ogradu, živo je palo obo kleh i krepalo. Kume Jure je, nakon cilega dona gonjačije drv, vajalo da iskopo bužu za ukopat živo. Pogledo je prima nebu i reko: "Če Bože, a si mi i ovuo živo uze!?"

Pozatin je počelo grmit i lampat, a Jure će:

"Posvitli, posvitli da vidiš je ti oblo živo!"

Kume Jure, nako umoran, ča će, kopo bužu.

Kal je iskopo, potiego krepalinu u bužu i zakopo.

Duošo je doma i reko ženi koju mu se tieško dežgracija dogodila.

Jedva je čeko sklopit oči i zakunjat.

Sutradon izutra, kal je duošo u goru, zadi je nogu i po, pruži se koliko je.

Kal se razmanto i digo, vidi je da je zadi nogu za kopito ol krepona živa. Zavapi je:

"Če kuma, a još riesteš!? Uh, koliko si mi muke dola, a na zojnu, čo, vajalo ti je krepat! Ne bi ga da te ubi veli trud!"

Aco Avramović, 6. razred

Mentor: Maja Čapin

OŠ Pučišća, Pučišća

MAŽININ

Jo san van jedon stori mažinin. Sal me već nikor ne dupero po bidan som ležin u kantunu konobe. Po meni se somo kupi prašina. Jedini ko je skine - je propuh. Nikor me ne išće, nikome ne tribujen... A brž bidu ni svi da me ni, da njima ne zapačojen ni vo bokun mista ča mi se hoće.

Spominjen se vrimien kal ni tako bilo. Evo, i sal mi se uzdahlo dokle obo temu penson. Spominjen se ko danas kal me stori Piere kupi u Zodvorju na pazoru za svoju Mandalienu. Eeeee, Buog njima do roj obadviman... Take alegrije kal je Piere duošo s menon pol ruku. Stavi me na stuol, a Mandaliena se inkantala i gledola u me ko u Moći Isusove. Ol anima je zaboravila dat Pieri založit se. Piere njon to ni uze za zlo kal je vidi nako kuntientu. Jedva je čekola kal će navisit prvu kafu i kal će zvat Lienku i Keku da njima se pofoli ča njon je Piere doni sa pazora.

I parićovala je Mandaliena tu kafu svaki don. Čin bidu Lienka i Keka pasale priko praga ol kuće, ćapala bi me Mandaliena u ruke i stala mažinat. Eeeee judi moji, veleti bidu 'ne bile izmažinale! Toliko mi je puti duošlo da hi piton: "Ko je vuol mažinin?!" Glovu bidu mi bile napunile s fjabima obo spizi, trlišu, rekamovonju, luštrovonju... Većinuon su rufijovale 'nu susidu će ni š njima pila kafu, a diguol bi uletila i kojoguol gončica. Majko san jo tega ču, ma van, ko ni pokojan don Frone, ne smin ništa reć. Aaaa, sto bin puko da va, ne rečen baronko čaguol!

I sal se nasmijen kal se spomienen jelnie obo Stjepkotu:

Imo je ti Stjepko konobu, a u konobi svakega bloga božjega: motikih, maškinih, mašurih, karatilih, demijonih, kosorih, sumlatih, vina, uja i... frmentuna. Išo Stjepko vaziest šaku

frmentuna. Odriši vriću, a iz vriće ga gledodu dvo molo oka. Žveltije ruke nego možjoni i Stjepko, drž miša za vrot!

"A si se misli folit dicit da si se na meni obogati? Nieš ne!"

Vaze Stjepko klišća i izguli mišu zube po ga molo nose u vriću.

"Eto ti sal po hrstoj!!"

Ne znon, ma nien bidnen mišu ni bila laka. Puno su puti žene provjale vu gončicu i svaki put su se posli nje hlepješćile ko i prvi put.

A danas... Nimo vej ni Mandaliene, ni Keke i Lienke, a nimo vej ni Stjepkota. Prominu se vas svit! Duošla su niko drugo vrimena. Pije se kafa ma je mažino niki mirokul na letriku. A današnje Mandaliene mažinodu po mobitelima. Sve to manje se grie jedon u drugega i ne provjo se već obo luštrovonju i trlišu. Sal se umisto kuć obahodidu fejsbuk stranice i rufijoje se će kuo obuko, kakova mu je frizura, na koju je bondu išo šietat pasa...

Eto, doba je novitodih. Ma, čo ko nestane letrike...?! Meni nieće škodit, jo ću mažinat i daje!!

*Ive Bauk, 6. razred
Mentor: Maja Čapin
OŠ Pučišća, Pučišća*

GREMO U MASLINE

Svako jutro gremo u masline u rano jutro. Beremo skoro cili dan sve dok se ne umorimo. Onda gremo marendat spize ča smo ponili. A iz demejanane se okripimo vode. Iz maslinika je uvijek lip pogled na more i na lipe masline ča smo obrali. Kad se dobro nafudramo i našvogamo, nastavimo brat.

Lipo je bit u prirodi i brat, a kad se vratimo kući treba ih čistiti.

Uvijek se kasno završi i onda gremo leć. Bude nan lipo i gledamo zvizde na nebu sa verande. Volin se grijat kraj špahera, jer vani bude friško, a u našoj kući uvijek je teplo. Kad gremo leć u posteju, bude nan lipo i teplo. Budemo jako umorni, a sutra nas čeka nova berba.

*Nina Borši Čizmić, 3. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

MOJE LITO NA UŠĆU

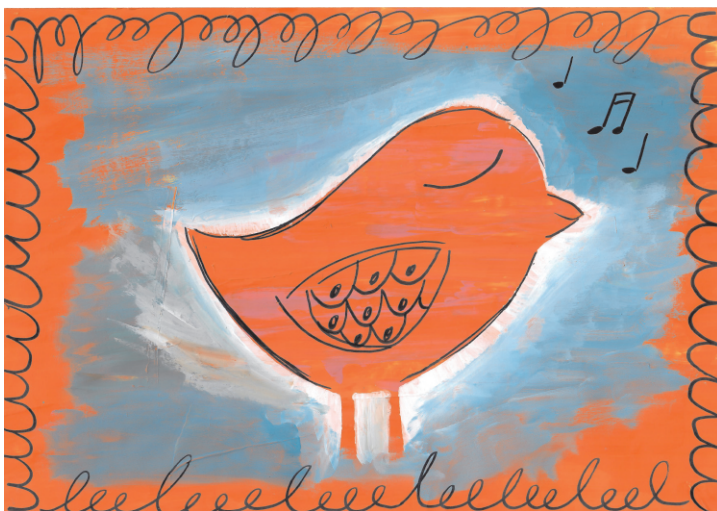
Svako lito gren na Ušće. To van je judi moji puno lipo misto. Misto di se spaja more i Neretva. Volin provodit vreme na ton pomalo neobičnon mistu. Neobično je jer svake godine plaža minja oblik. Jutra su naj lipja kad nema vitra i sve je mirno. Onda morete sebi osigurat obid ka ča čini moja famija i ja. Najboje od svega je provodit dane u mudantine i bos hodit po pržini. Svako popodne zapuše jak meštral pa se plaža napuni kajterima. Napunu i nebo, ka nike velike tice. Volin i zvuk trstike na vitru. Sve je nikako čarobno. Čarobno i puno života. Ka šlag na kraju cile priče je zalazak sunca koji je tako lip da ne mogu nač riči da van ga opišen... volin svoje lito na Ušću.

*Duje Sirišćević, 3. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

DANI U MASLINAN

Svaku zimu gren na otok Šoltu brat masline sa didon i babon. Malo ih poberemo i onda se odmorimo. Napravimo marendu, ispečemo dosta mesa. Kad obidvamo, nastavimo brat masline. Kad pade sunce, gremo doma i užgemo vatru u špaheru da zagrijemo kuću. Onda se gren odmorit, jer nas i sutra čeka branje. Kad se probudin gren kod rođaka. Pozoven ostatak famije i svi pojdemo u masline. Kad smo sve masline pribrali i stavili ih kod dida u konobu, gremo na trajekt i vratimo se nazad u Split.

*Lovre Tudor, 3. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

Maja Firizin: Ptica, 5.razred OŠ Grohote

ŠTORJA O SPLITU

Ovo je moja štorja o Splitu, gradu u kojemu živim i kojeg najviše volim.

Meni se pari da je Split najlipiji grad ča more bit. Njegova lipota ne more se platit šoldima. Ne tribaš proputovat cili svit za vidit lipotu. Lipota je tu, u Splitu. Ča će ti New York, Los Angeles i Amerika kad jemaš Split! I to bi triba znat cili svit. Na fjeru svetog Dujma, judi moji, riva je puna svita. A ja uvik tražim banak sa slatkarijama. Evo ga! Pocukreni bajami, fritule, krokanti, narancini... Mmm!

Da bi nan Split bija još lipiji vengo ča je, tribalo bi reć: Pa, pa, eletroniko! A i ovi novci i furešti! Svit u Splitu samo donesu nevoje i svađe. Ne bi se u Splitu tribale ni šporke riči dilit, vengo topli zagrljaji i usput bokun pršuta i kruva. Tako bi se svi naranili, a naš Split bi još dugo osta vesel i nasmijan. Eto, to su tili i Dioklecijan i Dujam!

Jednom davno Dioklecijan je odlučija,
palac je gradija i puno se mučija.
U njemu je gušta, ali i na nas je mislija,
kalete dvi, cardo i decumanus, nan ostavija.
U njima danas puno je smija,
o' furešti i našega svita.
Ma recite vi meni, oli ne bi i Dioklecijan tako tija!

*Marijeta Lalić, 4. razred
Mentor: Dijana Dvornik
OŠ Spinut, Split*

ŠTORJA O BARBA DUJI

Bija van je u Splitu jedan čovik. Zva se Duje. Svoje zadnje stare dane odlučija je proživiti daleko o' Splita, na Filipine. Ovo je štorja o barba Duji i o temu kako je falija ča se maka iz Splita.

Filipini su van daleko o' Splita, puno daleko. I tamo van ni ka u nas. Barba Duje je tamo živija duže nego ča je mislija pa nije vidija časa za vratiti se. Jednog dana ukrca se u vapor i vratija doma. Virujte mi, plaka je o' sriće ka malo dite kad je iz vapura ugleda Šoltu, Brač i Mosor. A kad je ugleda Marjan, zapiva je "Marjane, Marjane, lipo ti je ime!". Gušta je kad je vidija da je priroda učinila mirakul, pa je smistila more, poja, gore i otoke na način, da sve to bude oku ugodno i da nas dobro raspoloži. A biće da se zato i vratija.

Znate, barba Duje je lik iz priče i ja sam ga glumila u jednon igrokazu. Toliko san se uživila i guštala da sad i ja znan sve o Splitu. Pari mi se da mi je Split na dlanu.

A bome, znan puno i o barba Duji. Bija je on jedan baš smišan čovik koji je o Splitu zna sve ča triba znat. Volija je pismu, feštu, balanje i dobru spizu. Jedino ča ni volija u Splitu je kaleta Pusti me proć. Pitate se zašto! Sad ću van reć. Barba Duje je jema par kili više nego ča bi triba jemat pa ni moga kroz nju proć.

Eto, to van je bija naš barba Duje!

*Ana Magdalena Sučić, 4. razred
Mentor: Dijana Dvornik
OŠ Spinut, Split*

OBO VIŠKIMU VAPORU

Vapor nami znači život. Bez njega, možeš se propja slikovat. Sa njim se partije u škole i po likorima, a gre se i u spizu. Liti non arevoju i turisti od kojih većina nas žive. Vaporom dojde i spiza u više butige, kamijoni vozidu matarjol za grodit, pekari dobijedu muku za ucinit kruh i bublice, a bikarima dojde meso.

Pul Splita se vozi friško riba, ol jematvi se šaje grožđe, ukarcodu se digod vino i limuni, a nojde se u kamijone i storega gvožđa za prodat i refat kortu ol vapura.

Kal je lipu vrime, po njemu moreš i aleroj najuštat, a ako ti škodi, boje se u njega ne ukarcat po grubimu vrimenu.

Dario Gazija, 5. razred

Mentor: Iva Živković

OŠ Vis, Vis

SNIG NA MOJ ŠKOJ

Ovega godišća je po snig na moj škoj. U parvi don oko jelnaste uri pocele su padat pahulje. Sestra i jo smo bile još u pidžame, a jo son od sriće izletila na teracu i pocela toncat. Molila son Boga da snig nastavi vako gusto padot.

Jedva smo docekole oca da dojde doma i da nas odvede vonka. Otac nos je odni u poje i tamo son se dobro izdivjola. Sve je bilo dobro, dokle ni došla ura za poč u škulu. A, bidna jo, ku će sad pratit nastavu, ucit, pisat...? Došlo mi je corno prid oci! Glova me nikako zabolila, vajalo bi ostat doma. Ni co, mati će izvadit provin i izmirit fibru.

Na svu žalost, išla som u škulu. Svi smo se nodali da će non reć da gremo pul doma. Ovega puta nos je srića poslužila, ni bilo škole oti don!

Odma je, među nami, pol dogovor di se gre na snig. Tu popodni lipo smo se izguštirali u Samogor na nogometno igralište. Ruke su non se inkordale, glove ozeble, noge se smocile, ali neće se jidit na nos kad dojedemo doma...

I, da se na kraju pohvolim, lipega snjegovića smo ucinili!

*Vesna Kuljiš, 6. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

JEDON NEOBIČNI DON NA ŠKOJU

Pri dvodeset i dvo godišća na Vis je zolnji put po snig. I, evo, sad je opita po!

To jutro son se probudila i išla ucit, a mater me zove i rece: "Pogleđoj kroz ponistru!" Sestra i jo smo išli vidit ca na to govori. A no, pado snig! Sestra mi je bila toko sritna da je sedila ispri vroti ol terace i igrala se na lujke, a jo son išla napisat domaći. Kad son napisala, odma son išla kod sestre. Otac nos je nazvo i reka da obucemo nojdebju robu, šal, beritu i rukavice i neka se parićomo jer on dolazi po nos i gremo guštata na snig! Frigoj škulu, frigoj sve!

Otac je doša po nos i odni nos na Mihovil da guštomo na snig pri škole. Tamo je bilo puno sniga, cinili smo balote, a Vis ni izgledo kako Vis.

Išli smo na obid u none. Jo son tukala poč u škulu. Ispri škole smo se igrali, grudali i cinili balote... Ka smo došli u razred, meštrovica je rekla da tukomo mucat pet minuti da more zvat sve roditeje i reć njima da će nas pustit iz škole.

Ala, gušta, niko sritniji od nos! Svi su podivjali kad je meštovica rekla da gremo doma! Dogovorili smo se da gremo u Samogor. Muški su ucinili jednega snjegovića, a ženske drugiga. Bil je provi rat, muški protiv ženskih. Grudali smo se. Moje prijatejice i jo smo bile nojboje; niko nas ni moga pogodit i nojboje smo hitivale.

Posli smo otac, mater, sestra i jo išli u Kulor. Tamo smo se spuštali na pijate. Bilo je sila lipo! Kad smo došli doma, svi smo bili mokri, glodni i sritni jer ku zno kad ćemo opita ovo vidit u životu.

*Ana Pečarević, 6. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

SNIG

Posli puno godišć, na moj škroj je po snig. Svi su sritni radi tega, pogotovo dica, jedino moja mater ni sritna jer njoj je prozeblo svu cviče ca je bilo na teracu.

Ujutro kolo devet i po poce je snig padat na Vis. Jo nison mogla virovat svojin ocima, a kal su mi par don pri tega rekli da će na moj škroj past snig, jo son in rekla da su rebambili.

Kal son išla pul škole, sa svojin prijatejen Lukom i prijatejicom Mateom, gledoli smo kako je Vis lip pol snig i govorili da bi bilo lipo da je vako svaku godišće.

Kad smo došli u škulu, rekli su non meštri da moremo poj doma. Bila son sila sritna. Išla son sa svojin prijatejima iz razreda u Samogor i tamo smo se grudali i cinili snjegovića. Ti don son prozebla kako nikad u životu, al mi je bilo sila lipo.

Jo bi tila da svakega godišća padne snig jer mi je sila drog i puno mi je lipo kako Vis izgledo pol snig.

Ivona Radišić, 8. razred

Mentor: Iva Živković

OŠ Vis, Vis

NAPUŠTENA DUŠA

Eto ti ga na. I on piva o Njemačkoj. Neš ti moj Ante domalo imat kome pivat menšćini. Sve ode.

E, Bože moj, Bože moj! Ne znan kako vami, ali meni na uši više izlazi i ova Njemačka, i Irska, i puni autobusi, i selidbe... baš su dosadni i depresivni postali ovi stariji.

Unde odselijo Jure sa cilon familijon u Njemačku. Unde Pere sa svojima u Norvešku. Unde ji otiša pun autobus s kolodvora isto za Njemačku. Ovizi neki pun razred u Irskoj. I sve naša dica, naši prijatelji...

I svima je ko lipo. Lipo rade, lipo naplate i lipo žive. Sve nešto ušminkano i ulickano. I nigdi van nema takva lipo života ko što je tamo negdi vanka.

Ma, mala san ja da bi to sve do kraja lipo razumila. Ali evo, je da me ne pitate, ali reći ću van svoje mišljenje o tome. Naši su van svi ti ljudi izgubili dušu. E dušu. Sad se vi čudite, ali reći će vama vaša Ankica kako to.

Pogledajte vi samo te ljude kad odlaze. Ajde, lipo recite jeste li stvarno vidili lice matere koja slaže kuvere za Njemačku. Ona van to sve lipo slaže i sprema, sve lipo i uredno, ko što je kažu i sama Njemačka. Jer tamo ti je sve uređeno. Nije ko kod nas. I unda prije nego potrpna sve te stvari u auto, napose pakira dušu svoju, čovikovu i dice svoje i ostavlja je ovde, odakle odlazi.

Dušu. E dušu. Šta se čudite?

Je da se duša ne da viditi. Ali ako baš očete dočarat ću van ja i to. Duša van je nevidljiva, nema opipa i okusa. Ni mirisa duša nema. Ali ona van je sastavljena malo od mista u kojem se rodite. Malo od jezika kojim progovorite. Unda zeru zraka koji dišete. Pa unda ima

u njoj malo obiteljskih odnosa i malo prijateljstva. Još kada u to sve stavite malo ove naše domaće spize, trun slanine, trun ovoga vriško prosušena mesa, pokoju divenicu, malo rašćike i koju sarmu... eto ti kompletne duše.

A kada ideš u tuđi svijet, dašta se unda nego rastaješ sa svojom dušom. Tamo se ona ne nosi. Tamo je i tuđa zemlja, i tuđi zrak, i tuđi jezik, i tuđa spiza. Nema tamo duši mista. Jok. Samo rad, red i disciplina.

Ali eto šta ćemo. Kažu oni ima tamo kruva, pa odoše trbuhom za kruvon. Neka iđu. Doći će oni opet k nama. Vidić ćete za koji dan. Prid Uskrs. Kad se samo sjate. A svi u potrazi za svojom dušom. A je ji lipo i viditi, dok raspjavaju one kuvere što no su ji odnili. Unda oni nama pokoju kinder čokoladicu, malo gumeni bonbončića, materama kutiju praška za robu, čači nešto od alata. A mi njima, šta ćemo. Kad se jopet sastave sa svojom dušom, napunimo i mi njizi. Sarmama, suvin meson, sačevima i raščikon. Pa Uskrs je. A to i je najlipše vrijeme kroz godinu. Svi sritni i svima duše na mistu, a rodi nan se Spasitelj. Kud ćeš bolje.

Nego ja se ovde raspičala, a menščini da i ova moja duša vapi za okripon. Odo viditi šta je mater spremila za ručak. Aj živi mi bili i Sritan vam Uskrs!

*Ankica Šabić, 5. razred
Mentor: Milena Kujundžić - Mišević
OŠ Zmijavci, Zmijavci*

MOJ VRANJIC

Vranjic je mali poluotok.

Okružen je morem, a blizu je ušće rijeke Jadro. Zbog svog oblika naše mjesto uspoređuju s tavom, a neki ga nazivaju i mala Venecija. Vranjic jema puno kamenih kuća, kaleta, balatura, sunčanu rivu, skulu, vrtić i igralište. Na ulazu u poluotok su dvi plaže di se furešti i domaći banjaju i guštaju..Niki od događaja su fešta sv. Martina, koncert klapa, ribarske večeri i druge svečanosti.

U Vranjicu san od kad san se rodi i volin ga jerbo jeman puno prijateji.

Roko Jurić, 3. razred

Mentor: Nives Grgić

OŠ Vjekoslav Parać, Solin/P.Š.Vranjic

Dodatak

Ča-moře-juđi

Velimir Pašara

Juťarnja bōnāča rāzlila se Šoltuň
rāzbīžali se oblāci ū zřcalu mōra
pregršć riči pīsmuň prōgōvōru tīce
suňčāni pršti ikāntali se nā krovīma kuć
nā školju suňca čā slāvi Māruľa
Māruľ vĕli i Māruľ maľi – Māruľicevi dāni
vīnāc nā kući ū Nečuĭmu, ūzliču riči
'Tač hrvaškōga ľibra Mārko Māruľić Spličānin
Zov̄ dīdovīne moĕje ū glāšu srĕca nošīn
Zvuň zvōnī s kāmpanĕla šupĕrbo
Svāka stīna svoĕju štořīju ĭma
Usīdrene riči kā kāmĕna Šolta,
stārī broď usīdrīn ūsri mōra,
pārī se da ěe svāki trīn pārtiti
nā krelima bilōga kaleba
Pōvīst pŕīpōvīda našoj dīci:
čā je ū srĕcu, svūde te pŕāti
čā je nāmi ĭsto čā i ribi mōre
Pašaju ľita, čā saňjā, čā se buďī
da se nĕ zabořāvi kī smo
čā smo, okle smo, dī smo

čā vōnja ū vōnju māsta ū našīn koņobāmi
u pīnculjīma māšlīn i cvītu mīndule
Nāvīgaju stāre besīde nā rōžīci marēt
dūraju rīči kā molītva, zāuvik živū suřgāne
drišu cīmu, zvīžlju ū jārbolīma i iđrīma
Dīca nā selbuņu žala snē građu
Naše čā je hrvaški jazīk svēti
čā vično živī kā glažba ū ūhu vītra
blāgōslīvlje pokojne nōne kē su čā pōvīdale
rīči o' zīke kaņtaju tīce i klāpe u krīlu Dalmāčije
nađdu prašo mīsto pōd māslīnāmi, cūmpresīma, bōrīma
Jaťa rīči kā jaťa tīc šīru slobōdno kreĹa
Kuřī vrīme škvēraimi reĹoja rīč pō rīč
Ruke školja tēplīnuň grĹu dīcu
čā līpo pīvaju, čā šēsno čakulāju
pērkeljaju, pārlāju, pēdīkāju
blāguju sūnce vōdē na Šolti u mođrīnī nēba
u cvīcu brnīstre, u mrljušu lēvānde i lušmarīna
u fašīnu mrte, pōd rōgačuň, u līstu lořora
u rašcvītaņoj slařulji, nā tršju, nā kreĹima vītra
nā pajolīma pašarē, u stāraškīn očiĹma

s pačincuñ čã šěce moĵĩn mĩslĩma
Još ũvik zvoñũ riči jazĩka moĵa dĩtĩnstva
u meñĩ reštũ riči, cvĩtaĵu, letũ, kĩpũ
dikor ĵroñu iz dubĩne ũ bežglašu ribe
riči uklěsañe u stĩne, urěsle u srče
čã se velikĩn slovĩma pišu, staĩri glaši
liču kosti trũdne teĵacĩma i ribarĩma
na pĩvĩst i buďušnošt se poťampelaĵu
doĵlje se balũn suñca ũ moře sakriĵe
Greďũ dañi, a kluĵka riči mařlušu u rašcvĩtañoĩmu smĩlĵu
riči babine i dĩdove, ćacĩne i maťerine
stãřĩnske bisĩde doĩmaće za dušu:
Čã - moře - ĵũdi - čã - dĩca - ćakařica
šařlje moře na šķĩni beřekĩnaštĩh dupĩñoĵ
šĩru kreĵa kořĩni s koľĩna na koľĩno
suñćãñĩn šķoľĵĩcĩma riči ũ srču zařĩsañĩn

Sadržaj

OŠ Bijaći, Kaštel Novi

- 11 Čarolija jubavi, Marko Barišić Babić, 6.r.
 12 Ča li je jubav, Cvita Benutić, 3.r.
 13 Di se jubav more nać, Cvita Benutić, 3.r.
 14 Jubavna ješka, Nikolina Čajić, 3.r.
 16 Jubav je..., Gabriela Čajo, 5.r.
 17 Najboji vitar, Luka Đirlić, 5.r.
 18 Dičja jubav, Ivano Gotovac, 3.r.
 20 Vapaj duše, Mia Grubić, 7.r.
 21 Ča je jubav za mene, Petra Hrgić, 5.r.
 22 Bura, Jakov Lovrić, 6.r.
 24 Fantažija jubavi, Iva Matas, 5.r.
 25 Fantažiran, Ana Milan, 3.r.
 26 Jubav, Ana Novokmet, 5.r.
 27 Bura, Ivan Perica, 6.r.
 28 Bura, Karmen Rađa, 6.r.
 29 Baš je to fantažija, Ivan Lukas Rušnov, 5.r.

OŠ Bol, Bol

- 31 Muoj jazik, Mlado Matej Karmelić, 4.r.
 32 Srećko, Mlado Matej Karmelić, 4.r.

OŠ Bol, Split

- 34 Dolazi zima, Anja Šušter, 2.r.
 35 Morski bal, Leona Težulat, 2.r.
 36 Zima, Roko Vrgoč, 2.r.

OŠ don Lovre Katića, Solin

- 38 Da ni jubavi ne bi svita bilo, Mia Martinić, 7.r.

OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela

- 39 Šta mi vrime čini, Viktorija Kristić, 8.r.

OŠ Grohote, Grohote

- 42 More i otok, Petra Begović, 6.r.
 43 Šolta, Petra Begović, 6.r.
 43 Ribar i riba, Petra Begović, 6.r.
 44 Japjenica, Marijeta Cecić, 6.r.
 45 List, Tonći Cecić, 5.r.
 45 Ribe, Tonći Cecić, 5.r.

- 46 Vitri, Tonći Cecić, 5.r.
47 Misečina, Tonći Cecić, 5.r.
48 Pa je snig, Lucija Dumanić, 3.r.
49 Snig, Maja Firizin, 5.r.

OŠ Jesenice, Dugi Rat

- 51 Jubav, Lara Ivanišević, 5.r.
52 Moj did, Roko Juričić, 5.r.
53 Uvik nešto, Roko Juričić, 5.r.
54 Stari momak, Roko Juričić, 5.r.
55 Maslini, Stipan Marunčić, 5.r.
56 Život po težačku, Stipan Marunčić, 5.r.
58 Moja jubav, Lukrecija Pocrnja, 5.r.
59 Škura bura, Barbara Tokić, 5.r.
60 Did moj, Ivana Tokić, 5.r.
61 Maslina, Lea Vitaić, 5.r.
62 Težaci, Luka Zečić, 5.r.

OŠ Komiža, Komiža

- 64 More, Lorin Čeko, 6.r.
65 Ala, mati moja, Marko Fadić, 5.r.
66 Muj meštar, Petra Petric, 8.r.
68 Cviće, Ivana Vidović, 8.r.
69 Komiški jazik, Luka Vidović, 7.r.

OŠ Lučac, Split

- 71 Dir po rivi, Wictoria Roza Wilcox, 2.r.

OŠ Majstora Radovana, Trogir

- 72 Moj Trogir, Marin Bonačić, 6.r.
73 Bura, Ivan Dekaris, 5.r.
74 Bura, Meri Matković, 5.r.

OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad

- 76 Peškarija, Nikolina Bogdanić, 6.r.
77 Stori brod, Domagoj Franetović, 6.r.

OŠ Petra Kružića, Klis

- 79 Ka da je jučer bilo, Monika Didović, 6.r.
80 Babina šotana, Cvita Grubišić, 4.r.
81 Maslina, Kaja Jankov, 4.r.

82 Šempjasta jubav, Ana Nazlić, 6.r.

83 Ribarska posla, Mislav Sarić, 8.r.

OŠ Pujanki, Split

85 Litnje ferije, Antea Ajduković, 3.r.

86 Iznenadenje, Leona Akrap, 5.r.

87 Lito, Bruno Đipalo, 3.r.

88 Sumrak u malome mistu, Nikola Đipalo, 3.r.

89 Moj vikend na Braču, Matija Đuderija, 3.r.

90 Dovidova, Maja Radman, 7.r.

91 Moje bračko lito, Lara Sabljić, 3.r.

OŠ Split 3, Split

93 Ko to more..., Lucija Krstulović, 5.r.

94 Jedva čekon, Klara Marendić, 5.r.

OŠ Supetar, Supetar

96 Moje lipo misto malo veliko ka cili svit,
Toma Šarolić, 7.r.

OŠ Vis, Vis

97 Vis liti - Vis zimi, Dino Ivčević, 6.r.

98 Moj škroj, Lucia Jurašek, 6.r.

99 Škula, Matea Lipanović, 8.r.

100 Život na Vis, Matija Lukšić, 6.r.

101 Snig u poje, Marco Mallia, 5.r.

102 Primaliće, Andrej Mateo Marinković, 6.r.

103 Viška škula, Antonia Matijašević, 8.r.

104 Primaliće u nonin vartal, Margita Poduje, 6.r.

105 Moj škroj, Ema Radišić, 8.r.

106 Sunce, Petra Kristina Sirišćević, 6.r.

107 Snig na Vis, Vanessa Stažić, 5.r.

108 Škula, Daniela Udiljak, 8.r.

109 Paršurate, Luka Emanuel Vidović, 7.r.

110 Merokul, Gea Vojković, 6.r.

OŠ dr Franje Tuđmana, Brela

- 113 Mošćenička draga, Amelie Franka Carl Vadnjal, 8.r.
 114 Često se sitim lipote bezbrižnih dana, Klara Ribičić, 8.r.
 115 Pričala mi moja mater..., Lana Vitković, 8.r.
 116 Berba soli u Brelin, Tereza Seferović, 7.r.
 117 Pivac moje babe, Rafaela Šošić, 7.r.
 119 Gost Željko, čaća Željko, ja Željka, Željka Šošić, 7.r.
 121 Volio me posve, Željka Šošić, 7.r.

OŠ Gradac, Gradac

- 123 Babina kužina, Lucija Kostanić, 6.r.
 124 Dalmatinske riči, Lucija Kostanić, 6.r.
 125 Litnja priča, Luna Urlić, 7.r.

OŠ Grohote, Grohote

- 126 Prvi put u zubara, Petra Begović, 6.r.
 127 Moja baba, Lina Blagaić, 6.r.
 128 Moj kunčić, Marijeta Cecić, 6.r.
 129 Snig na Šolti, Lena Mustić 2.r.
 130 Ribolov, Toni Vicenco Sinovčić 2.r.

OŠ Ivan Goran Kovačić, Cista Velika

- 131 Tri moja brata, Marija Pleić, 8.r.
 134 Razbijena šofersajba, Mate Ribičić, 8.r.

OŠ Ivan Leko, Donji Proložac

- 137 Dičija posla, Ante Lozo 5.r.

OŠ Lučac, Split

- 138 Moji susidi, Lana Barić, 2.r.
 139 Strani jezici, Karla Bojić, 2.r.
 140 Pegulani brat, Lara Pavela, 2.r.

OŠ Majstora Radovana, Trogir

- 141 Val, Luka Krešimir Mihovilović, 5.r.
 142 Moj čale, Darija Rozga, 5.r.

OŠ oca Petra Perice, Makarska

- 143 Jutarnje ludilo, Petra Bešlić, 7.r.
 145 "Oslobodi bože" pogled, Laura Dundić Ljubičić, 7.r.
 146 Tko je ubio gradonačelnika?, Ivan Talaja, 7.r.

- 148 Ante i Stipan, Jerko Radojković, 6.r.
150 Duh u blatu, Leona Tafra, 6.r.
- OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad**
152 Muoj nuono i skula, Marieta Jerković, 4.r.
- OŠ Petra Kružića, Klis**
153 Čapa prvu kirnju, Mislav Sarić, 8.r.
154 Staro guvno, Cvita Grubišić, 4.r.
- OŠ Pučišća, Pučišća**
156 Molo buža, a velo ugota, Aco Avramović, 6.r.
157 Mažinin, Ive Bauk 6.r.
- OŠ Pujanki, Split**
159 Gremo u masline, Nina Borši Čizmić, 3.r.
160 Moje lito na ušću, Duje Sirišćević, 3.r.
161 Dani u maslinan, Lovre Tudor, 3.r.
- OŠ Spinut, Split**
163 Štorja o Splitu, Marijeta Lalić, 4.r.
164 Štorja o barba Duji, Ana Magdalena Sučić, 4.r.
- OŠ Vis, Vis**
165 Obo viškimu vaporu, Dario Gazija, 5.r.
166 Snig na moj škoj, Vesna Kuljiš, 6.r.
167 Jedon neobični don na škoju, Ana Pečarević, 6.r.
168 Snig, Ivona Radišić, 8. r.
- OŠ Zmijavci, Zmijavci**
169 Napuštena duša, Ankica Šabić, 5.r.
- OŠ Vjekoslav Parać, Solin/P.Š.Vranjic**
171 Moj Vranjic, Roko Jurić, 3.r.
- Dodatak**
175 Ča-moře-juđi, Velimir Pašara

LIKOVNI RADOVI

Učenici: 5., 6. i 8. razreda

Mentor: Bruna Ovčar

Motiv: Proljeće

Jača riči ka jača tič širu slobođno kreĽa
KurĽi vrĽime Ńkveřami reloja rič po rič
RuĽke Ńkolja teplĽinuň grĽu diču
ča Ľipo piřvaju, ča šešo čakulaĽu
peřkeljaĽu, pařlaĽu, pređikaju
blaĽuju suńce vođe na Šolti u mođrĽini neba
u cvĽeću brništre, u mrljušu leřvanđe i lušmařina
u fašĽinu mrte, pođ roĽačuň, u lištu lořvora
u raševitaňoĽ slařulji, na tršju, na kreĽima viřra
na pajoĽima pašareč, u staraškĽin očiřma
s paćĽncuň ča šeće moĽiň mišĽima

Ča - moře - juđi - ča - diča - čakavica
šapĽje moře na Ńkiňi berekĽnaštĽih duřinoĽ
širu kreĽa kořřini s koĽĽina na koĽĽino
suńčaňiň ŃkoljĽićiřma riči u srču zařisaňiň

Velimir Pašara

Soltsko-dalmećinska
zupařija

HRVATSKO
NARODNO
KAZALIŠTE
SPLIT

**OŠ Grohote, Grohote, Šolta
2018**

ISSN 1845-4852